18 augustus - nr. 429 **Het blad van/voor muziekliefhebbers**

mania

NO RISK DISC **Phoebe Bridgers** GRAND CRU **Jungle**

DESERT ISLAND DISC **Nu Genea** INTERVIEW **Antony Szmierek**

LOWLANDS 2026

Concerto & Plato is ook dit jaar weer op Lowlands te vinden met een winkel. Houd daarom onze socials en website in de gaten rondom de festivals. Wie weet kondigen we wel een signeersessie aan met jouw favoriete artiest! En vind je het tricky om een gloednieuwe plaat in je snikhete tentje te bewaren? Speciaal voor jou hebben we een platengarderobe en verstuurservice. Je kan je plaat op de laatste avond ophalen, of de plaat gewoon lekker thuis verstuurd krijgen. En de gesigneerde platen die overblijven? Die gaat mee terug naar de Concerto in Amsterdam. Ben je niet op Lowlands, dan kun je alsnog gewoon een gesigneerde plaat bij ons komen halen!

Lowlands Signeersessies:

-Willem
-Nusantara Beat
-Sophie Straat
-Kneecap
-IJsland
-Milolaathetlukken
-Viagra Boys
-En nog veel meer… Hou onze insta in de gaten!

! Oproep! Oproep! Oproep! Oproep! Oproep! Oproep! Oproep!

Wij zijn op zoek naar bijzondere platen- en muziekcollecties.

Heb jij een unieke, grote of merkwaardige verzameling platen. Stuur ons een foto van (jou met je) platenkast. Wie weet komen we bij je langs om je collectie te bekijken en er met je over te praten!

redactie@platomania.nl

Lieve muziekfanaten,

De zomer is nog niet voorbij, maar de zomerstop (gelukkig) wel! Ook deze maand verschijnen er nog genoeg platen om onze nazomer van een soundtrack te voorzien. Wat is nou een betere zomerplaat dan Jungle? Misschien wel de desert island disc van deze maand: Nu Genea (ook op Lowlands te vinden, net als deze Mania). Of de plaat waar ik zelf ontzettend enthousiast over ben: de nieuwe van Phoebe Bridgers. Sad indie heeft ook in de zomer een plek. Laat deze Mania nou één dag na haar verjaardag uitkomen en één dag voor de mijne... Toeval?
Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,

Lotte Hurkens

Art directie
Jenny Bakker, jenny@platomania.nl

Hoofdredactie
Lotte Hurkens, redactie@platomania.nl

Redactie
Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman

Druk
Damen Drukkers

Medewerkers
Said Ait Abbou, Simon Arends, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Lotte Borst, Dave van den Bosch, Frank de Bruin, Loes Bruins, Ron Bulters, Leyla Birlik, Stan Coldewijn, Bart Coumans, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Barend Florijn, Jay Frelink, Luc van Gaans, Cornelis Groot, Joppe Harinck, Daan Hutting, Tim Jansen, Melle de Jong, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Tatum Luiten, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Stef Mul, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Frank Renooij, Linda Rettenwander, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Annabel Smeeijhuizen, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Louk Vanderschuren, Menno Valk, Wim Velderman, Vera Verwoert, Cees Visser, Marcel van Vliet, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Thijs Walhof, Dirk Wiertz, Peter van der Wijst, Erwin Zijleman.

Adverteren?
Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres
Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:
Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 430 ligt 22 september in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

6 NO RISK DISC
Phoebe Bridgers

11 GRAND CRU
Jungle

22 INTERVIEW
Antony Szmierek

30 INTERVIEW
Rico

39 SONIC NURSE SELECTS
The Hobknobs en Swell

40 ROOTS & BRANCHES
o.a. American Aquarium

41 KRENTEN UIT DE POP
o.a. Mary in the Junkyard

42 JORN'S KWARTEEUWTJE
Jay-z

43 HIPHOP HISTORY
Mos Def

44 CLASSIC JAZZ
o.a. Chet Baker

45 DJ CORNER
Giegling

46 ACHTER DE SCHERMEN
DJ St. Paul

48 GEZIEN
Down The Rabbit Hole

51 GESPOT
Lowlands

52 HALFJAARLIJST MANIA
o.a. Boards of Canada

55 VERGETEN MEESTERWERK
Pat and Lolly Vegas

58 DESERT ISLAND DISC
Nu Genea

59 PUNK PRINCIPLE
Bikini Kill

60 FILMS
o.a. The Drama

61 BOEKEN
o.a. Prins on the Road

INHOUDSOPGAVE UITGELICHT

Luistertrip: Westside Cowboy

Westsiiiiiide Cowboooooooy! Na twee veelbelovende ep's, spetterende voorprogramma's (Geese en Black Country, New Road) en een flinke dosis anticipatie is het debuutalbum It Goes On eindelijk hier. Americana, maar dan op z'n Brits. Indierock, maar dan met een scheut country.

Interview: Antony Szmierek

Er is veel veranderd in het leven van Antony Szmierek het afgelopen jaar: van docent naar fulltime muzikant en van een relatie naar het vrijgezellenbestaan. Na zijn spoken-word-meets-house-sci-fi-conceptalbum keert hij nu terug met Decoding Birdsong, waarop hij vogelgeluiden probeert te ontcijferen. Je moet íets om de stilte te overbruggen, toch? Gelukkig is hij zijn gevoel voor humor niet verloren; de brede glimlach onder zijn snor is er nog altijd. In een vrolijk gesprek met Daan vertelt hij over zijn nieuwste album.

46

25

Grand Cru: Jungle

Al sinds 2014 brengt Jungle consistent ijzersterke platen uit. Door de jaren heen evolueerde hun soulvolle, elektronische geluid, zonder ooit het herkenbare Jungle-sausje te verliezen. Sinds Lydia Kitto zich bij de band voegde, heeft de groep opnieuw een sonische ontwikkeling doorgemaakt, mede dankzij haar warme soulstem. Ook hun nieuwste album kent eigenlijk geen zwakke momenten en verschijnt precies op tijd voor een zwoele nazomer.

11

22

Achter de Schermen: DJ St. Paul

'Dansen wat de pot schaft' is het mantra van DJ St. Paul. Ondanks een druk festivalseizoen maakte Paul tijd vrij om met ons te praten over het leven achter de schermen. Over wat hij het liefst draait – een banger of juist een ballad –, een terugblik op Best Kept Secret, waar hij The Floor host, en over hoe het is om fan (van beroep) te zijn in de moderne tijd.

NO RISK DISC

PHOEBE BRIDGERS
Lost Weekend
(Dead Oceans)
LP coloured, LP, CD, MC
'Crying in a suit and tie / but you should see the other guy', klinkt een flink vervormde stem. Dit kan maar één ding betekenen: Phoebe Bridgers is terug. Is er iemand die je zo goed kan laten lachen en huilen in dezelfde zin, zo eerlijk en herkenbaar schrijft? Ze schetst een scène op de begrafenis van haar vader, die ze voor de laatste keer weggedragen ziet worden. De toon van Lost Weekend, de comeback (na zes jaar!) van pop- en indierockicoon Phoebe Bridgers, is gelijk gezet. Een complexe periode van afwezigheid zorgt voor haar meest complexe album tot nu toe.

Een album waarop ze worstelt met conflicterende gedachten over het overlijden van haar vader, waar ze een complexe relatie mee had vanwege zijn verslavings- en geweldproblemen. Met name op 'Still Standing', waar ze hem ondanks alles bedankt voor alles, maar tegelijkertijd laat doorschijnen dat het zo wel goed is. Ook worstelde Phoebe de afgelopen tijd met een relatiebreuk, waar ze over zingt op 'The Governor's Waltz', een gelaagd geproduceerd liedje waar een nieuwjaarsfeestje op de achtergrond aan haar voorbij gaat. Al doet het haar niet veel, zegt ze zelf: 'And she can pretend to be me / Since she took my place in my bed on that stage / I have not lost any sleep.'

Gelukkig is er ook ruimte voor voorspoed. Wat zingt Phoebe prachtig en opgewekt over haar partner Bo Burnham. Ze hint naar sprankelende seks en vrolijke avonden op het meest rocky liedje van het album ('Bobby'). Hopelijk is dit het einde van al dat wachten op de juiste persoon, zegt ze. Voor Phoebe is dit het. En dat laat ze het hele album weten. Inclusief alle angsten die hierbij komen kijken. Oh wat hoopt ze dat hij niet overlijdt voor zij dat doet. Dat dit niet tijdelijk is. Waar hij ook naartoe gaat, neem haar mee, smeekt ze bijna. Ze denkt meestal dat het wel goed zit, en zo voelt dit paradoxale album soms zelfs… optimistisch?

Op muzikaal gebied voelt het vooral vooruitstrevend. Van intieme folk naar slimme popliedjes en indierock met avant-gardistische productie- en stijlkeuzes. Phoebe en producer Jack Antonoff experimenteren met de vocoder, gastartiesten met o.a. de mandoline, mondharmonica en strijkinstrumenten. Hier en daar klinken ambient tussenpauzes en opvallende elektronische uitstapjes, en zelfs samenzang met Cameron Winter. Zo indrukwekkend hoe dit icoon zo'n grote sonische wereld weet te bouwen rondom haar kleine, breekbare indiefolkliedjes. (Daan van Eck)

Phoebe Bridgers

Hoewel dit "pas" Phoebe Bridgers' derde solo-studioalbum is in de afgelopen bijna tien jaar, is haar oeuvre aan samenwerkingen en nevenprojecten enorm. Van bas spelen in een avant-rockband tot een kerst-EP, een eigen platenlabel en ontelbare samenwerkingen met artiesten als The National, SZA en Taylor Swift: Bridgers heeft zich op talloze manieren laten horen. Hieronder vind je een overzicht van (een deel van) haar veelzijdige oeuvre.

Saddest Factory Records
In 2020 richtte Bridgers haar eigen platenlabel op, genaamd Saddest Factory Records. Op dat label tekende Charlie Hickey, Claud, Katie Gavin (van Muna), Muna, Scruffpuppie, Sloppy Jane (waar Phoebe eerder bassist van was) en Jasmine.4.T.. In 2023, na het uitbrengen van The Record, verdween Phoebe uit het oog van het publiek, om haar mentale gezondheid te beschermen. Wel bleef ze stilletjes haar label runnen, en verzorgde ze backup vocals en productie voor verscheidene artiesten en projecten. Alle artiesten op het label zijn de moeite waard om te checken, hieronder twee artiesten uitgelicht!

Claud
Na de release van haar tweede album Punisher begon Phoebe Bridgers haar eigen platenlabel, Saddest Factory Records. De eerste artiest die een platencontract kreeg aangeboden was Claud (Mintz) en het debuutalbum van Claud was ook het eerste album dat het label uitbracht. Dat Phoebe Bridgers zeer gecharmeerd was van Claud is niet zo gek, want de muziek van Claud is niet zo heel ver verwijderd van die van Phoebe Bridgers. Super Monster, het debuutalbum van Claud, laat wel wat meer invloeden uit de pop en de R&B horen, maar moet ook worden gerekend tot de beste indiepopalbums van 2021. Supermodels uit 2023 trok net wat minder aandacht, maar ook dit is een veelzijdig indiepopalbum met hier en daar wat rockinvloeden. Beide albums laten horen dat Claud bulkt van het talent. Dat zal vermoedelijk niet anders zijn op het voor later dit jaar aangekondigde nieuwe album. (Erwin Zijleman)

Jasmine.4.t
Jasmine.4.t bracht misschien wel een van de meest hartverscheurende en kwetsbare folkalbums van vorig jaar uit. You Are the Morning gaat vooral over het leven na haar transitie. Over opnieuw liefde vinden, verder leven nadat je bent verstoten en het hervinden van een community waarin je je thuis voelt. Het album werd volledig geproduceerd door de leden van Boygenius en bevat gastbijdragen van Phoebe Bridgers, die meezingt op 'Guy Fawkes Tesco Dissociation', en Julien Baker, die de gitaarsolo's op 'Skin on Skin' voor haar rekening neemt. (Lotte Hurkens)

Sloppy Jane (2015)
Sloppy Jane is een avant-rock-/punkrockband die werd opgericht door Haley Dahl toen ze vijftien jaar oud was en op de middelbare school zat. Phoebe Bridgers sloot zich aan als bassist. Op de ep Sure-Tuff is haar baswerk te horen. Hoewel Bridgers zich na die ep op haar solocarrière stortte, bleef ze altijd betrokken bij de band. Zo tekende Sloppy Jane voor hun tweede studioalbum bij Phoebe's platenlabel, Saddest Factory Records. Dat album, Madison, nam uiteindelijk zo'n twee jaar in beslag, omdat Haley op zoek was naar de perfecte grot (!) om in op te nemen. Toen ze die eenmaal had gevonden, bracht de band drie weken door in de grot om het album op te nemen. De opnameapparatuur stond boven de grot opgesteld, omdat het binnen te vochtig was. Later nam Bridgers samen met Sloppy Jane ook nog een single op voor de film I Saw the TV Glow. (Lotte Hurkens)

Stranger in the Alps (2017)
Phoebe Bridgers bracht in 2015 haar eerste single Killer uit, maar toen ze aan het begin van 2017 de singles Smoke Signals, Funeral en Motion Sickness uitbracht, werd duidelijk dat er een sensationeel goed debuutalbum aan zat te komen. Dat album, Stranger in the Alps, kwam in de herfst van 2017 en sloeg in als een bom. Het debuutalbum van Phoebe Bridgers zette de indiescene op zijn kop met een bijzonder klinkend geluid en met de fascinerende en vaak fluisterzachte stem van de jonge Amerikaanse muzikante. Stranger in the Alps is niet alleen een van de mooiste albums van 2017, maar het is ook een van de meest invloedrijke indiepopalbums, want tot op de dag van vandaag verschijnen er albums die niet waren gemaakt zonder Stranger in the Alps. (Erwin Zijleman)

Boygenius (2018)
"Per ongeluk" ontstond de band Boygenius. Lucy Dacus, Julien Baker en Phoebe Bridgers hadden al vaker elkaars voorprogramma verzorgd en raakten gaandeweg bevriend. De drie werden bovendien regelmatig met elkaar vergeleken, simpelweg omdat ze alle drie vrouwen waren die rockmuziek maakten. Het idee dat "vrouwen in rock" een aparte categorie vormden, was destijds (en nu nog steeds?) nog hardnekkig. Ook spraken ze alle drie vaak over het gevoel dat de muziekindustrie hen wilde laten geloven dat ze met elkaar moesten concurreren. Dat idee hebben ze volledig losgelaten. Er ontstond een hechte vriendschap, en daaruit groeide ook een band. De ep Boygenius werd in slechts vier dagen opgenomen en is een perfect voorbeeld van een geheel dat meer is dan de som der delen. (Lotte Hurkens)

Better Oblivion Community Center (2019)
In 2019 ging Bridgers een geheime samenwerking aan met Conor Oberst. Hun samenwerking begon echter al eerder: Oberst is namelijk ook te horen op 'Would You Rather', van Bridgers' debuutalbum Stranger in the Alps. De bandnaam Better Oblivion Community Center en de gelijknamige albumtitel verwijzen naar een fictief, dystopisch wellnesscentrum. Beide artiesten zijn uitzonderlijk sterke tekstschrijvers, met een voorliefde voor het verdrietige en macabere, vaak gecombineerd met een flinke dosis humor. Op het album komen thema's voorbij als Obersts overleden broer ('Dylan Thomas'), performatief activisme ('Didn't Know What I Was in For') en de deprimerende kanten van de muziekindustrie ('Chesapeake'). Vrolijk is het zelden, prachtig mooi des te meer. (Lotte Hurkens)

Punisher (2020)
Wat is er nog niet gezegd over Phoebe Bridgers' tweede album Punisher? Het neemt je helemaal mee in haar wereld, waar ze op haar 25e al zo zelfbewust en bijna eng herkenbaar kan schrijven over wat het is om mens te zijn. Over liefhebben, en het leven navigeren met alle pijnlijke, gewone en ongemakkelijke kanten erbij. De instrumentatie begeleidt haar prachtig en brengt precies over wat het over moet brengen, vooral op het slotnummer I Know The End. Het einde van de wereld heeft nog nooit zo mooi geklonken. (Lotte Borst)

The Record (2023)
Boygenius is geboren uit wederzijdse bewondering tussen Bridgers, Dacus en Baker, en dat is op the record aan alles te horen. Het werd uitgebracht drie jaar na Bridgers' laatste soloalbum en vijf jaar na de eerste EP van de supergroep. De kracht van deze plaat ligt in de samenwerking: het samen vertellen van elkaars verhalen, en elkaars verhalen over elkaar. Het zijn niet de verhalen van de luisteraar, en toch voelt het bijna zo. De emoties vloeien uit hun stemmen en de adembenemende harmonieën die ze samen vormen. Ze zingen over pijn, groei en de zoektocht naar jezelf. Het is oké om aan jezelf te twijfelen (Cool About It), maar je mag ook je eigen waarde kennen (Letter To An Old Poet). De kracht van vrouwelijke vriendschap straalt van dit album af: een iconische en onmisbare plaat voor veel (queer) meiden en ieder ander die veel voelt. (Lotte Borst)

TYLER, THE CREATOR
DON'T TAP THE GLASS
(Columbia / Sony)
LP

Het negende studioalbum alweer van deze rapper extraordinaire en zoals we van Tyler inmiddels gewend zijn worden we verwend met een plaat die alle kanten op gaat. De plaat is in zijn geheel opgenomen tijdens de Chromakopia-World Tour in 2025. In slechts een klein half uur neem Tyler je mee in zijn wereld. Openingstrack 'Big Poe' kneitert er gelijk goed in met een onmiskenbaar Pharell/N.E.R.D.-sausje om vervolgens door te knallen naar de aanstekelijk dansbare electro-trip 'Sugar On My Tongue'. Tja, en dan dendert het album lekker door. Dat half uurtje is zo voorbij, maar voldoening geeft 'Don't Tap…' echt wel, hoor! Is het HipHop? Ja, maar het is vooral ook funk, soul, electro en ja, zelfs house. De beste man blijft zichzelf maar uitvinden en dat mag hij wat mij betreft nog jaren blijven doen. Tyler gaf in een interview over deze plaat al heel duidelijk aan: "The goal of the album was "to be fun and say outrageous shit. I just wanted to be silly again". Nou, dat is gelukt. De prachtige Special Edition op vinyl verdient een plekje in ieders collectie! (Dirk Monsma)

THE AFGHAN WHIGS
Soft Control
(BMG)
LP, LP pink & black, CD

Het is de soulvolle aanpak die de rock-'n-rollsongs van deze Amerikaanse band zo kenmerkend maakt. Ik doel dan vooraleerst op die veelzijdige stem van de overtuigende zanger. De stem die soms hoog en iel en fragiel is, maar minuten later weer fors en ferm en af en toe zelfs schreeuwend kan zijn. Die stem die vaak gecombineerd wordt met zwoele (vrouwen)koortjes, wijd uitwaaiende violen en sexy handklapjes. Voeg daarbij een fikse dosis verzengende gitaarriffs, knetterende drumpartijen en ronkende bastonen en The Afghan Whigs is volledig geduid. Heel eerlijk? Dat is bij dit tiende album Soft Control niet anders. Maar ja, dit is aan de andere kant ook de kracht van de band die de afgelopen jaren vooral draait om de eerder genoemde frontman Greg Dulli. En waarom zou je een recept veranderen als het na veertig (!) jaar nog altijd verrukkelijk smaakt? Al bij de dampende opener Jungle Roux zijn de klapjes en de vrouwenkoortjes niet van de lucht. House Of I, My Lover en 77 hebben verzengende riffs en gierende solo's. En Duvateen, A Simulation, Loose Talk en Memphis, Texas worden gedragen door Dulli's korrelige schuurpapier-vocalen. Wat wil je nog meer? Nou, een eervolle vermelding voor die andere twee nummers The Deepest Part Of The Darkest Sorrow en Mariah Luster misschien? Topalbum, kortom. (Dennis Dekker)

JUNGLE
Sunshine
(Caiola Records)
LP coloured, LP, CD
Sunshine is het vijfde album van deze eclectische band afkomstig uit Londen. Er wordt namelijk een smaakvolle cocktail van moderne soul, disco, funk en een vleugje hiphop geserveerd door de band. Jungle werd in 2013 door jeugdvrienden Josh Lloyd-Watson en Tom McFarland opgericht en sinds 2023 is zangeres Lydia Kitto officieel onderdeel van de band. De albumtitel van de opvolger van het succesvolle Volcano uit 2023 dekt wat mij betreft perfect de lading. Sunshine is een warm en opbeurend album geworden dat terecht in de zomer uitgebracht wordt. Vanaf opener Come Back To Me tot afsluiter Heavy On My Soul hoop je dat de zomer nog lang mag blijven duren (met draagbare temperaturen onder de 30 graden wel te verstaan). Singles Someday, Somewhere, The Wave en met name Carry On zijn terecht als singles uitgebracht en horen wat mij betreft samen met Come Back To Me tot de hoogtepunten van het album. Het knappe aan Sunshine is dat de 11 nummers (door een vergelijkbaar tempo) als een geheel aanvoelen en nergens verslappen. Jungle heeft met Sunshine een nieuw muzikaal hoogtepunt aan haar catalogus toegevoegd. Op 3 november speelt Jungle haar grootste headlineshow in Nederland tot nu toe. Als je ook in de herfst nog van een mooie nazomerse avond vol Sunshine wilt genieten, moet je Jungle zeker live aan het werk gaan zien in de Ziggo Dome! De clips van Jungle zijn trouwens ook zeker de moeite waard, omdat ze fraai in één shot opgenomen zijn. (Said Ait Abbou)

INTERPOL
This Mirror Weighs a Ton
(Partisan / Virgin)
LP, LP red indie, LP white, CD
Hoewel Interpol door de jaren heen is uitgegroeid tot een van de grootste rockbands van de afgelopen twee decennia, is het moeilijk om niet alles wat ze uitbrengen te vergelijken met hun eerste album Turn On The Bright Lights; inmiddels een klassieker, en ook een van mijn favoriete albums ooit. Maar dit nieuwe album, This Mirror Weighs A Ton, doet er zeker niet aan onder: het is voor mij het beste wat ze in recente jaren hebben uitgebracht. De magische en koude sfeer, evenals de poëtische, vage en introspectieve teksten die mij zo van Interpol doen houden, komen prachtig uit op dit album. Ook heeft het snellere, hypnotische en verslavende nummers die doen denken aan Antics (bijvoorbeeld op Wings On Fire en de single Seeing Out Loud), terwijl ze het op andere nummers juist kleiner en meer 'behouden' durven te laten (zoals op de title track en bijvoorbeeld op Sudden). Daarnaast zijn er meer experimentele en gelaagde composities toegevoegd die je helemaal in het album kunnen laten verdwijnen. Bovendien is dit het eerste album in 10 jaar dat weer in NYC is opgenomen: de stad die telkens weer opduikt als een soort mythisch wezen. Verder verwijst de titel naar een streven naar perfectie en doet de cover denken aan thema's van surveillance en AI: luister maar naar de single Iron City! (Lotte Borst)

KAYLEIGH BEARD
Mutations
Popronde noemt haar een electro one-woman band. Luisterend naar haar nieuwste 10' inch album bevestigt Kayleigh dit voor 100%. Nergens voelt het of je naar een soloartiest luistert. Het album klinkt vol, warm, bij vlagen mysterieus, dromerig, intrigerend en soms ook ineens heel pop. Mutations is de opvolger van Ocean's Pulse uit 2020. In haar muziek vertaalt ze een verlangen naar een betere wereld. Ze voegt de daad bij het woord door haar vinyl te persen op gerecycled eco vinyl. (Marcel van Vliet)

LIA BRASWELL
Rising
Touring drummer Lia Braswell heeft sinds 2013 tot heden erover gedaan om deze nieuwe cd te maken Rising. Vanaf de eerste track valt gelijk het zeer vette synthesizer gebruik op die je op de album tracks tegenkomt. Cocteau twins vleugje en Depeche mode komt even bij je op, maar deze Amerikaanse drummer heeft bewezen met dit album een goed popalbum te maken. Romantic comedy de track met appergio synthesizer prachtige galm en gelijk haar stem drukt stempel op de plaat. Mooie tracks zoals Imagination, Gloomy Gazebo en de goede productie dwingt iedereen die van goed synthypop houdt tot herhaaldelijk luisteren. Door een zeer inventief gebruik van synthesizer en arrangementen en zeer spacy productie is de cd een aanrader van het eerste uur. Ik ben onder de indruk van deze zeker opkomende maar bewezen Rising Star. De cd hypnotiseert zeker bij het draaien als je ook nog het prachtige artwork voor je neerzet. (Leendert Huntelaar)

BRUTALISMUS 3000 👍
Harmony
(Sony / Columbia)
Het muzikale duo produceerde een magische fusie van hard techno, hardstyle, elektroclash, EBM en hyperpop. Het Berlijnse stel begon pas in 2020 met muziek uitbrengen en stond binnen een paar jaar al op de line-up van grote muziekfestivals als Awakenings en Primavera Sound. Zo'n razendsnelle doorbraak als deze is zeer indrukwekkend. De Duitse electro/techno producer en dj Boys Noize en de Britse elektronische muziekgroep Underworld featuren ook op dit album. Ook een primeurtje, actrice Anya Taylor-Joy heeft ook een feature op het album, ze leest een gedicht voor. Dit album zou het goed doen op een dystopische rave. De luisterervaring is donker, dansbaar, chaotisch en futuristisch. De titel Harmony voelt daarom bijna ironisch. Achter die vredige naam schuilt een wereld aan agressieve beats, industriële synths en hypermoderne popinvloeden. Voor fans van harde electronische muziek echt een gruwelijke release vol met bangers. Menig liefhebber staat te popelen dit album in de gure techno kelders te horen draaien. (Leyla Birlik)

FLOATING POINTS & SAN FRANCISCO BALLET ORCHESTRA
Mere Mortals
(Universal / Deutsche Grammophon)
Om tot een volledige luisterervaring te komen is het goed om te weten dat Sam Shepherds (Floating Points) deze muziek heeft gecomponeerd en heeft uitgevoerd in samenwerking met het San Francisco ballet en het bijbehorende orkest voor de dansvoorstelling 'Mere Mortals'. De dansvoorstelling en de muziek zijn niet los van elkaar te zien. De muziek is onderdeel van het verhaal van Pandora, de eerste sterfelijke vrouw, gemaakt door de Griekse goden. Van Zeus krijgt zij een doos, met de expliciete instructie om deze niet te openen. Met het opzetten van deze plaat open je de weg naar het openmaken van deze doos, wat in Movement 11 'Opening of the Jar' tot uiting komt in een oplopende spanning in muziek, die nog voor het eindigen van het nummer tot uitbarsting komt. Alle ellende en misère van de wereld komt naar buiten, enkel hoop blijft in de doos achter. Het ballet en de muziek trekken parallellen met de filosofische vragen die mensen zich stellen over kunstmatige intelligentie (AI) en de manier waarop de mensheid – ondanks de risico's – nieuwe wegen blijft inslaan op dit terrein. De muziek is gelaagd, zorgvuldig gearrangeerd en mooi uitgevoerd door het orkest. Een ervaring waarin je wordt ondergedompeld en die je tot nadenken stemt. (Vera Verwoert)

BEN FOLDS FIVE

30th Anniversary Edition, including the previously unreleased 'first attempt'

KISS

50th anniversary of Kiss' legendary Anaheim concert, newly mixed from the original multi-track masters

Including 'Detroit Rock City', 'Strutter', 'Hotter Than Hell', 'Shout It Out Loud', 'God Of Thunder', 'Rock And Roll All Nite', 'Black Diamond' and more...

UNIVERSAL

UNIVERSAL MUSIC

MUSIC LEGENDS

SERA CAHOONE
I've Missed You All These Years
De Amerikaanse singer-songwriter Sera Cahoone maakt inmiddels al zo'n 20 jaar albums, maar is met I've Missed You All These Years pas bij haar vijfde album beland. De muzikante uit Seattle neemt de tijd voor haar albums en dat hoor je. Ook op haar nieuwe album staat ze weer garant voor kwaliteit. I've Missed You All These Years is een album met mooi, warm en vol klinkende en verrassend veelzijdige rootssongs, die verder worden opgetild door de bijzonder mooie stem van Sera Cahoone. (Erwin Zijleman)

CHANEL BEADS
Your Day Will Come
Shane Lavers, de New Yorkse muzikant achter Chanel Beads, heeft een gave voor het schrijven van dromerige, haast kinderlijke popliedjes. Van commerciële potentie lijkt hij zich echter weinig aan te trekken. Zo heeft Your Day Will Come een curieuze productie met lo-fi geluiden, ongemakkelijke samples en een ronddwalende melancholie - halverwege hoor je zelfs iemand huilen. Ook commercieel onhandig is dat het vorige album precies hetzelfde heet. Kleine troost als je per ongeluk de verkeerde koopt: die is minstens zo goed. (Laurence Tanamal)

CLUB WARME DEKEN
Ciapa
Na een fantastische EP, een 12inch en een single is Club Warme Deken weer terug met nieuwe muziek. Over minimal tracks die zo uit de stal van de labels Perlon en M_nus lijken te komen klinken nu mysterieuze italiaanse spoken word fragmenten. De remix van Melchior Productions Ltd. plaatst de eerst mooie onderhuidse melodie in het nummer op de voorgrond met maximaal effect! (Dave van den Bosch)

DINOSAUR JR.
There Near
Al sinds de jaren tachtig weet Dinosaur Jr rumoer te schoppen met hun Alternatieve Indierock. De 3-koppige band werd veel vergeleken met bands als The Pixies waar wisten al snel hun eigen sound te vinden. Sinds hun rentree in de muziekindustrie in 2005 leek het echte ruwe randje er wel af te zijn en dat lijkt nog altijd het geval. Daar komt een dan wel een meer beheerste sound voor in de plaats, eentje die ze met elk album beter in de vingers krijgen. Op deze plaat weet J Mascis weer te verassen met scheurende solo's, pakkende riffs, gevoelige vocalen en sterke songwriting waarbij de rest van de band moet bijbenen en dat verassend knap weet te doen. Na 12 platen stelt Dinosaur Jr. nog altijd niet teleur. There Near voelt dan ook als een organische stap voorruit. Meer beheerst, ingetogen en introspectief dan ooit, maar nog altijd de perfecte muziek om je ogen te sluiten en verdwaald te raken in een bos van explosieve- en vlijmscherpe gitaren. (Ruben de Melker)

GENESIS OWUSU
Redstar Wu & the Worldwide Scourge
(Ourness)
Genesis Owusu is een van de meest interessante artiesten uit Australië, een land waar interessante artiesten de laatste jaren als paddenstoelen uit de grond schieten. Hij deed in z'n thuisland al residenties in het Sydney Opera House en de soundtrack van KFC-reclames. In Amerika toerde hij met Paramore en kreeg hij een shoutout van niemand minder dan Barack Obama. Hoogste tijd dat we in Europa ook onze oren openen voor deze Ghanees-Australische alleskunner. De hiphopartiest met een liefde voor progrock heeft in ieder geval voor ieder wat wils: van industriële rap tot punk-hiphop, scheurende rockliedjes en danspunk. Geen genrehokjes voor deze meneer. Ook geen limieten qua fantasie. Hij bouwde met zijn eerdere albums fictieve, Marvel-achtige werelden waar hij zijn systeemkritiek in verpakte. Op REDSTAR WU & THE WORLDWIDE SCOURGE gaat het er wat duidelijker aan toe: Elon Musk is een weirdo, twitter barst van de extreemrechtse totaalgekken, de rijken moeten we opeten (en vooral veel meer belasting laten betalen) en ook Kanye-fans krijgen ervan langs. Toch is dit weer een conceptalbum. Een lineaire reis waarin steeds meer ruimte is voor hoop, te merken vanaf de track 'The Worldwide Scourge'. Een preek over racisme, anti-trans-sentiment, en de genocide in Palestina, waarna Owusu concludeert: 'But still we keep moving / Fuck else are we supposed to do?' (Daan van Eck)

GRACIE ABRAMS
Daughter from Hell
(Universal)
LP, CD, MC

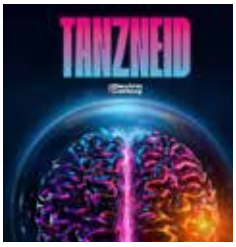
De Amerikaanse muzikante Gracie Abrams schaarde zich met haar vorige album The Secret of Us definitief onder de grote popsterren van het moment en vult volgend jaar maar liefst drie avonden de Amsterdamse Ziggo Dome. Ze dook ooit op met buitengewoon intieme folksongs op het mini-album minor, en die speelden ook op haar debuutalbum Good Riddance nog een belangrijke rol. Op The Secret of Us schoof de muzikante uit Los Angeles wat op richting toegankelijke en wat voller ingekleurde popsongs, maar op haar nieuwe album Daughter from Hell hoor je weer wat meer de singer-songwriter Gracie Abrams. Ook Daughter from Hell is weer geproduceerd door Aaron Dessner, die zijn inmiddels zeer herkenbare stempel op het album drukt, maar ook voor Gracie Abrams weer een fraai klinkend album heeft afgeleverd, waarin er wat meer ruimte is voor organische klanken en de elektronica een stapje terug heeft gedaan. Het nieuwe album van Gracie Abrams is, net als The Secret of Us, onmiskenbaar een popalbum, maar in de wat meer ingetogen songs die domineren op Daughter from Hell komt de zachte stem van Gracie Abrams beter tot zijn recht. Het zijn songs waarin ze verrassend veel van zichzelf laat zien en terugkijkt op de pieken en vooral dalen van het volwassen worden en de liefde. Het levert een intiem en persoonlijk album op, maar Daughter from Hell is ook een album dat bevestigt dat Gracie Abrams thuishoort tussen de grote vrouwelijke popsterren van het moment. (Erwin Zijleman)

THE DURUTTI COLUMN
Renascent
The Durutti Column, het project van gitarist Vini Reilly, bestaat al sinds de jaren tachtig. Nieuwe muziek komt mondjesmaat tot ons en het huidige, nieuwe album ontstond al in 2017. Het zou bijna tien jaar duren voordat het uitkwam. Het draait natuurlijk om de werkwijze van Reilly, die gelooft in het moment van creativiteit en niet in het vervolg. Zijn ethos om er op het juiste moment te zijn, tekent het spontane karakter van de muziek, die instinctief ontstaat. Bassist Keir Stewart tekende voor de productie en er zijn werkelijk weer schitterende nummers toegevoegd aan de al indrukwekkende catalogus. Imposant. (Erik Mundt)

EARTHEATER
Heavenly Body: If I'm the Bottle You're the Message
Op het Utrechtse Le Guess Who?-festival, de kraamkamer van genre-doorbrekende muziek, maakten de fijnproevers in 2018 al kennis met Eartheater. Nu, haast een decennium later, is de zangeres uit Pennsylvania wereldwijd met haar avant-gardistische, elektronische producties en haar fenomenale stemgebruik een begrip. Op haar nieuwste zevende studioalbum is het leidmotief de zwangerschap, die haar de moeder maakte van dochtertje Nova. De lp bevat 11 tracks, waarvan Crown Jewel, Malka Moma en Fast Asleep, met ondersteuning van Oklou, een onuitwisbare indruk maken! Dat de laatste song van het album gewijd is aan haar dochtertje Nova zal niemand verbazen! Een fascinerende plaat! (Koos Schulte)

ELECTRIC CALLBOY 👍
TANZNEID
(Century Media / Sony)
Electric Callboy laat op Tanzneid zien waarom ze een van de populairste bands zijn in het metalcore/electricore-genre. Het album opent met het energieke titelnummer Tanzneid, waarin ze laten zien wie ze zijn: zware riffs, schreeuwende vocalen en een hoog dansgehalte in het refrein. Ze brengen twee samenwerkingen ten gehore, waarvan een genaamd RATATATA met Babymetal, een fantastische samenwerking. De andere is met The Offspring, Let The Good Times Roll, in een klassiek Electric Callboy-formaat. Het album gaat op dezelfde voet verder: EDM mengend met metalcore. De formule die ze hanteren maakt het hele album goed door te luisteren, maar waardoor je soms ook niet meer weet wanneer het ene nummer begint en het andere eindigt. Een verandering in het album is The Way You Are, beginnend als een ballad die doet denken aan de Backstreet Boys. Dit verandert snel genoeg in een metalcore-explosie, waarna het album eindigt op de manier die je hoopt van deze moderne giganten. (Willem Sloet)

LUISTERTRIP

STEVE LACY
Oh Yeah?
(Sony / RCA Records)
De slacky, RnB diva is eindelijk terug. Vier jaar na de illustere release van zijn album Gemini Rights, is hier Steve Lacy's opvolger in de vorm van Oh yeah?. Ooit onderdeel van de The Internet (samen met o.a. Syd), heeft Steve Lacy zich inmiddels ontwikkeld tot een succesvol solo artiest. Eerder stond hij erom bekend om gehele producties, inclusief die van Kendrick Lamar, te maken met enkel zijn iPhone en zijn unieke gevoel voor RnB, pop, hiphop en psychedelica. Op zijn nieuwe album klinkt hij nog steeds even speels, zonder het gevoel voor catchiness te verliezen. Steve neemt zichzelf niet te serieus als persoon "I'm a big baby suckin' on big titties" zing hij op de single 'doom'. Echter laten samenwerkingen op dit album met SZA en Erykah Badu zien hoe serieus we hem wél moeten nemen als muzikant en producer; deze bedroom-RnB-pop genius moeten we vooral niet onderschatten. Steve laat op Oh yeah? zien dat hij niet gevoelig is voor de TikTok fame die zijn laatste album hem bracht en durft voluit met nieuwe geluiden te experimenteren vol met tegenstrijdigheden. Een Spaans gitaartje op een elektronische 808-drumpartij, of een soulvolle vocaal begeleid door stevige rockgitaren? Niets is te gek, maar het blijft altijd Steve. (Daan Hutting)

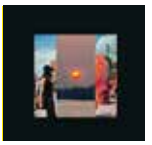
LUISTER**TRIP**

NIA ARCHIVES
Emotional Junglist
(Universal / Island)
Beleeft drum 'n bass een nieuwe opleving? Aan het front van de jungle revival staat de 26-jarige Dehaney Nia Lishahn Hunt, ook wel Nia Archives. Vanaf debuut-ep Headz Gone West waanden we ons weer even in de jaren 90. Waar Baiana nog voelde als een verloren jungleklassieker uit 1995, speelt Emotional Junglist zich echter af na de rave. Het is een dinsdagdipplaat: minder adrenaline, minder euforie, meer reflectie. Nia Archives verruilt de anonimiteit van de breakbeats deels voor een persoonlijker geluid. Via een middenweg tussen pop en drum 'n bass laat ze meer van zichzelf horen dan ooit. Hoewel minder pure jungle, meer richting pop, is dit album op andere manieren gewaagder. Explicietere lyrics, zoals op Danger – ook de allereerste keer dat ze vloekt in een nummer – maken de plaat persoonlijker. Minder verstoppen tussen de breakbeats en meer vrijgeven. Ook staan op dit album twee fantastische samenwerkingen: opnieuw met Jorja Smith en met Sampha. Hoewel allesbehalve underground (zo werkte zelfs James Ford (Arctic Monkeys, Blur) mee aan dit album), is ze een van de artiesten die drum 'n bass opnieuw onder de aandacht van een nieuwe generatie brengt. Ga het meemaken op Lowlands! (Lotte Hurkens)

JAMES ELLIS FORD 👍
Lost in Another World
(V2 / Domino)
Het tweede solo album van James Ellis Ford (bekend als producer van oa Fountaines D.C. Arctic Monkeys. Blur, Depeche Mode en als bandlid van Simian Mobile Disco / The Last Shadow Puppets) is een uniek en zeer persoonlijk album geworden. Lost In Another World is begin 2025 in slechts twee weken tijd gemaakt gedurende een ziekenhuis opname vanwege acute medische behandelingen die Ford (geboren 1978) ondergaan moest. Met een geïmproviseerde mobiele muziekstudio (laptop, microfoon, synths) creëerde James een soort muzikaal dagboek in het ziekenhuis en sprak hij zichzelf moet in daar de prognose allesbehalve goed was. Gelukkig gaat het inmiddels beter met de gezondheid en is de release van het in 2023 uitgebrachte The Hum een feit. Dit tweede solo album, dat een minimalistisch elektronisch geluid laat horen, is een kwetsbaar en ongepolijst document geworden dat het luisteren zeer de moeite waard is. Enkele luisterbeurten zijn aan te raden om het spreekwoordelijke kwartje volledig te laten vallen. (Said Ait Abbou)

FOUR TET
Untitled
Twee jaar na het verschijnen van zijn laatste album brengt Kieran Hebden onder zijn onuitsprekelijke alias (geschreven in Wingdings) weer een album met acht tracks uit. Op deze plaat word je het universum van Kieran ingezogen. De sound van de hele plaat is meer herkenbaar als Four Tet in zijn jongere dagen. Het album luistert alsof je bent neergezet in een club nacht waarin je danst alsof er geen morgen bestaat en je wordt meegezogen in een trance door de opeenvolging van beats, melodieën en crispy soundscapes. (Vera Verwoert)

GRANDMAS HOUSE 👍
Baby You're a Winner
(Brace Yourself / News)
Grandmas House is een nieuwe punkband uit Bristol, Engeland. Het zijn vier dames, die flinke herrie maken. Maar het is gecontroleerd en het klinkt fris. De band werd in 2018 opgericht, maar het zou tot dit jaar duren voor een debuutalbum uitkwam. Beinvloed door o.a. The Raincoats en Idles klinken de dames doelgericht. Ze namen de tijd om hun muziek te perfectioneren en ook hun optredens te verbeteren. Intussen was er veel aandacht van de media. Ook in hun woonplaats Bristol, waarheen ze verhuisden was er veel reuring. Ze geven aan, al hun hele leven door muziek beinvloed te worden. Het is te horen. Ze klinken fris en zelfbewust. Verder zijn hun teksten interessant. Het gaat van een hond, Dog, naar de politiek in Engeland en alles daar tussenin. Ze worden inmiddels hoog ingeschat, en staan binnenkort op een groot festival en zijn ook de hoofd-act op hun eigen feestje. Mooi debuut van een hemelbestormende nieuwe, jonge en interessante band. (Erik Mundt)

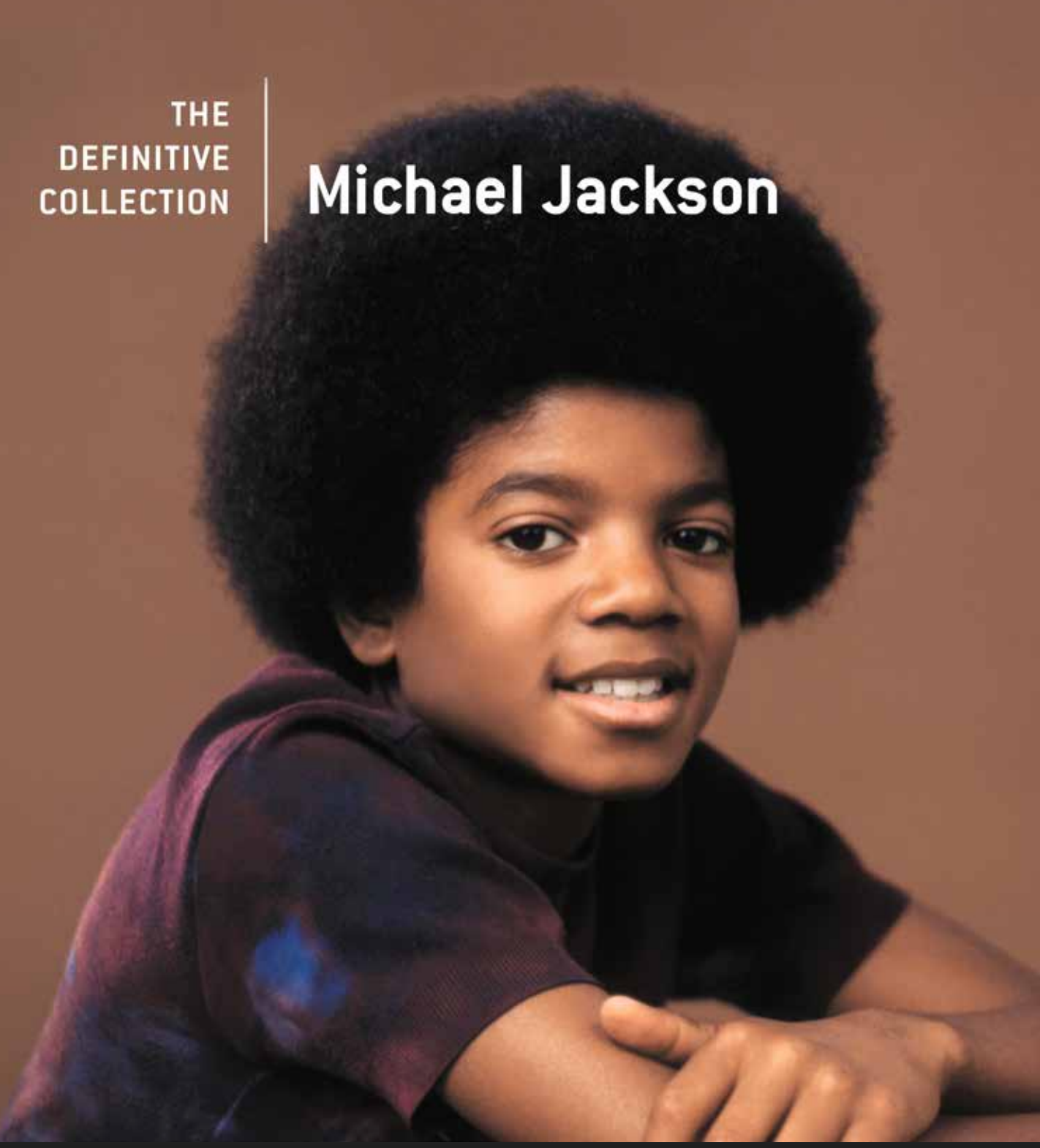
LUDWIG GÖRANSSON
The Odyssey (OST)
(Mutant)
Waar sommige regisseurs meester zijn in de needle drop – het perfect inzetten van een bestaande track in een film – is Christopher Nolan juist een meester van de originele soundtrack. Zijn carrière is daarin grofweg op te delen in twee periodes. Eerst werkte hij jarenlang samen met Hans Zimmer, die de muziek verzorgde voor The Dark Knight Trilogy, Inception en Interstellar. Inmiddels bevindt Nolan zich in zijn Ludwig Göransson-periode. Göransson componeerde eerder de soundtracks voor Tenet en Oppenheimer, en nu ook voor The Odyssey. Voor deze film vroeg Nolan hem expliciet om geen traditioneel orkest te gebruiken. Hij wilde een soundtrack die warm, aards en toegankelijk klonk. Daarom combineerde Göransson oud-Griekse instrumenten, zoals de aulos (een blaasinstrument met dubbele pijp), de lier (een voorloper van de harp) en verschillende bronzen gongs, met moderne synthesizers. Wat Göranssons soundtrack uiteindelijk nog sterker maakt, is zijn gebruik van stilte als een instrument op zichzelf. De afsluitende track, gemaakt in samenwerking met James Blake en Travis Scott, is een opvallende keuze die in de bioscoop misschien wel de meeste impact maakt. (Lotte Hurkens)

JULIA HOLTER
Materia
(V2 / Domino)
Julia Holter neemt al sinds jaar en dag een bijzondere plek in in het muzikale landschap. Haar albums zijn altijd bijzonder en geven vaak na meerdere luisterbeurten pas al hun geheimen prijs. Haar nieuwe album heet Materia en kenners zullen direct de associatie met haar vorige album Something In The Room She Moves uit 2024 hebben. Het nieuwe album is dan ook een soort vervolg op het prachtige Something, met daarop niet één, maar twee totaal verschillende versies van dat nummer. "Materia 2" is een hallucinante droom van drummachine, fretloze bas en klarinet, waarbij Holters stem zich samen met die van Jessika Kenney een weg door de ether kronkelt. Ook de tekst wordt opnieuw belicht: nieuwe fragmenten vol surrealistische beelden versterken de oorspronkelijke verbinding tussen geest en lichaam, tussen liefde en bloed. En op "Materia 3" vertraagt Holter letterlijk de opname van Something, een onderstreping van de emotionele gelaagdheid van het nummer. Materia telt slechts zeven nummers, die laten zien dat Holter een van de meest veelzijdige art-popcomponisten van haar generatie is; ze beweegt zich met een onderzoekende zelfverzekerdheid tussen uiteenlopende ideeën en muzikale talen. (Erik Damen)

OVERMONO
Pure Devotion
(XL Recordings)
Overmono is een van dé elektronische acts die je in de gaten moet houden. De broers Tom en Ed Russell werden in 2021 door DJ Mag uitgeroepen tot beste live act en brachten in 2023 het alom geprezen debuutalbum Good Lies uit. Met opvolger Pure Devotion combineren ze wederom typisch Britse muziekstromingen, de future garage en UK Bass in het bijzonder. Met atmosferische synthesizers en geloopte R&B-vocalen maken ze ruimte voor emotie, terwijl ze met diepe (sub)bassen en stevige ritmes ook geregeld hun tanden tonen - er staan niet voor niets dobermanns op hun albumhoezen. De single Knight in Shining Prada krijgt door de gesproken voordracht van John Joseph Holt een koortsige spanning die doet denken aan The Streets. Voor andere inspiratie keken de broers verder over de grens, naar de Franse house scene om precies te zijn. Zo horen we meermaals de synthesizer-arpeggio's waar Daft Punk patent op heeft. En is dat een subtiele sample van Mr Oizo's Flat Beat in Lockup? Het is bijzonder hoe ook bij deze plaat alle old school invloeden en vintage synthesizers in een eigentijdse productie verpakt zijn. Het gevoel van urgentie dat hieruit ontstaat, ervaar je meestal alleen op de dansvloer. (Laurence Tanamal)

THE VERY BEST OF THE JACKSON 5 AND MICHAEL'S EARLY MOTOWN YEARS THAT KICKED OFF HIS CAREER ON 1LP

INCLUDING 'I WANT YOU BACK', 'NEVER CAN SAY GOODBYE', 'ABC', 'I'LL BE THERE', 'BEN' AND 'ROCKIN' ROBIN'

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC
MUSIC LEGENDS

SEU JORGE
The Other Side
Op The Other Side kiest de Braziliaanse zanger Seu Jorge voor ingetogenheid boven uitbundigheid. Zestien jaar werkte hij aan dit album, en die zorgvuldigheid is hoorbaar. Zijn veelzijdigheid bewees hij met Portugese David Bowie-covers voor Wes Andersons film The Life Aquatic with Steve Zissou. Op zijn nieuwe album zweeft zijn fluwelen stem door orkestraties vol jazz, bossa nova en Braziliaanse soul. Hoogtepunten zijn het duet met Maria Rita en 'River Man' met Beck. Ieder nummer klinkt warm, verfijnd en overtuigend. (Annabel Smeehuijzen)

KAMELOT
Dark Asylum
Via Dark Asylum ga je op reis naar een wereld in de Victoriaanse periode, in een mentale zorginrichting waar Kamelot je meeneemt in een verhaal waar wetenschap, geloof en waanzin samenleven. De muziek van Kamelot is weer fantastisch theatraal en met prachtige arrangementen, Hun kracht zit hem in de sterke refreins en de fenomenale storytelling, je raakt direct ondergedompeld in hun donkere wereld. Op het album hebben ze daarnaast ook fantastische samenwerkingen met collega artiesten, teveel om op te noemen. (Willem Sloet)

LA PRIEST 👍
Into the Sky
(V2 / Domino)
LA Priest is het soloproject van de Britse elektromuzikant Samuel Eastgate, eerder bekend onder het pseudoniem Sam Dust of als frontman van artrock-collectief Late of the Pier. Ruim tien jaar geleden tekende hij een platencontract bij Domino Records, waar hij inmiddels aan zijn vierde album toe is. Into The Sky is een maximalistisch album met cyber-invloeden, mede geschreven, mede geproduceerd en gemixt door Eastgates oude vriend Alex Ridha – beter bekend als Boys Noize. Samen creëerden ze een reeks messcherpe popsongs waarin Eastgate zingt over liefde en bevrijding, gehuld in pulserende elektronica. Hadden zijn eerste albums soms gebrek aan focus, door de samenwerking met Boys Noize weet LA Priest van Into The Sky een geheel te maken. Het tempo ligt over het algemeen laag. In zowel de tracks Voices als Can't Get Enough klinken echo's LCD Soundsystem door, terwijl voor het overgrote deel van het album LA Priest de referentie is. (Erik Damen)

PANDA BEAR & SONIC BOOM
A ? Of When
(V2 / Domino)
The Beach Boys is een van de meest invloedrijke bands aller tijden, maar er is geen enkele artiest bij wie die invloed zó duidelijk is te horen als bij Panda Bear. Noah Lennox is de echte naam van deze artiest die zichzelf heeft vernoemd naar een slaperig dier. Je kan 'm herkennen als stichtend lid van de vooruitstrevende en baanbrekende folkrockband Animal Collective. Al enkele decennia timmert hij echter ook solo aardig aan de weg, zeker sinds zijn goed ontvangen album Person Pitch (2007). A ? of When is zijn negende album en zijn tweede in samenwerking met de Engelse multi-instrumentalist en producer Sonic Boom. Samen creëren ze een album dat klinkt als een moderne take op het legendarische Pet Sounds, met de kenmerkende complexe harmonieën en contra-intuïtieve stijlkeuzes. Van popliedjes die ruiken naar Californische stranden tot gelaagde dub en surfrock, met hier en daar een mariachi-uitstapje en met name heel opvallende percussie. Op alleen al het liedje 'Revive Him' klinken houtblokken, vervormde sleigh bells en drumrolls die uit een ver universum lijken te komen. Een album dat is geproduceerd met zoveel details dat de fijnproever er iedere keer iets nieuws in kan horen, en bovenal een album vol ijzersterke popliedjes. (Daan van Eck)

interview

Antony Szmierek

De meest charismatische poëet van het Verenigd Koninkrijk is terug. Antony Szmierek, de goedlachse snorremans die zijn hart lucht op zonnige housebeats. Na zijn sci-fi-concept-debuutalbum Service Station At The End Of The Universe veroverde hij heel wat harten op de Nederlandse festivals. Die brede lach deed het 'm. Anderhalf jaar later is hij terug met een verdrietiger en melancholischer (maar uiteraard nog steeds dansbaar) vervolg. Hij heeft veel meegemaakt in het afgelopen jaar, vertelt hij zelf.

(Door: Daan van Eck)

Een ommezwaai

'Drie jaar geleden was ik nog leraar,' vertelt Antony. 'Sindsdien is m'n leven 180 graden gedraaid. Nu moet ik mezelf blijkbaar 'muzikant' noemen?' Nee, hij is er zelf nog niet helemaal aan gewend dat hij dit nu fulltime doet. Dat mensen iedere week naar zijn shows komen, dat hij ieder weekend van zijn zomer twee of drie festivalshows speelt. 'Het afgelopen jaar was het beste jaar van mijn leven. Ik bedoel: ik leef mijn droom. Maar de tweede helft van het jaar had ik het heel moeilijk. Het is een tale as old as time. Zoveel mensen waarschuwen je altijd dat het moeilijk is om constant te toeren en dan thuis een leven op te bouwen. Het blijkt dat die mensen dat niet voor niets zeiden,' zegt hij met een klein lachje.

Het was sowieso een turbulent jaar voor de artiest uit Manchester, de plek waar hij zijn hele leven heeft gewoond. Allereerst is hij namelijk... verhuisd uit Manchester! Hij woont nu in de rustige en kunstige kuststad Bristol. Maar daar blijft het niet bij. Begin 2025 liep zijn relatie stuk. Ook kreeg hij voor het eerst in zijn leven last van paniekaanvallen, lange momenten waarin hij zich alleen voelde. 'En dan realiseer ik me weer dat ik dolblij ben dat dit mijn baan is, want ik kan mijn verdriet omzetten in poëzie en het op die manier verwerken. Misschien rolt er zelfs een album uit waar mensen naar willen luisteren,' zegt hij.

Decoding Birdsong

En daarom staat hier zo snel alweer een nieuw album klaar: Decoding Birdsong. Een angstig en melancholisch album over eenzaamheid, zegt hij zelf. Maar ook een album met dansbare clubbeats, vrolijke refreinen en zelfs twee UK-garage-bangers. 'Het leven voelde zo surreëel het laatste jaar, dus ik denk dat ik op Decoding Birdsong veel contact zoek met het tastbare. Vogels, bomen, water, de natuur in het algemeen. Van mijn telefoon en m'n eigen gedachten werd ik niet veel wijzer, dus ik dacht: wat als de natuur me kan helpen? Misschien kan de natuur me uitleggen waarom mijn leven er nu zo uitziet.'

Wat, naast de natuur klaarblijkelijk, vooral helpt tegen eenzaamheid? Je vrienden uitnodigen, natuurlijk! Antony is dolblij dat hij nu in Bristol woont, want hij kan nu elke avond naar de pub met zijn 'besties': Getdown Services, het lollige punkduo. En op Decoding Birdsong heeft hij zich laten omringen door vrienden. Imogen and the Knife bijvoorbeeld, maar ook Ellur, 1-800 GIRLS en Pretty Girls. Allemaal Britse indie-artiesten, die Antony voor dit album even uit hun comfortzone liet kruipen. Geen gitaren, maar disco. 'Het was een hele simpele rekensom. Voel je je alleen? Nodig je vrienden uit in de studio,' lacht hij. 'En de corny poëet in mij vond het een mooie discrepantie. Een lekker gezellig album over eenzaamheid.'

Lekker in z'n vel

We hebben hier echter nog steeds te maken met Antony Szmierek. De man die ook in deze Zoom-call weer constant zit te lachen, graag een praatje maakt, afdwaalt naar gesprekken over hoe goed het album Swag van Justin Bieber is, eigenlijk simpelweg de vriendelijkheid zelve is. Hij zit ook gewoon eindelijk weer goed in z'n vel, zegt hij. Comfortabel waar hij is, klaar om zichzelf muzikant te noemen en volledig de rol van Antony Szmierek de Zanger en Liedjesschrijver op zich te nemen. Hij beseft hoeveel geluk hij heeft gehad. De gok om muzikant te worden heeft goed uitgepakt, ondanks alle onzekerheden is hij precies waar hij wil zijn. 'Joh, ik heb zoveel geluk,' zegt hij. 'Daarom zeg ik op 'Flight Simulator' ook dat ik denk dat ik een vliegtuig zou kunnen landen. Het universum zorgt goed voor mij, m'n geluk kan niet op.'

Het is uiteindelijk ook terug te horen in de dansbare muziek, in de conclusies die hij op vrijwel iedere track trekt. Antony is een optimist in hart en nieren, en daar zal niet snel verandering in komen. Hij kijkt liever op alles terug als een transformatieve periode, in plaats van een negatieve: 'De laatste tijd ben ik natuurlijk veel aan het praten over het nieuwe album,' zegt hij. ' Iedere keer als ik het beschrijf aan mensen klinkt het net alsof ik een zielig, melancholisch, akoestisch folk-album uitbreng. Maar dat is het helemaal niet. Ik zit lekker in m'n vel. Dit is shit om op te dansen, jongens!'

LUISTERTRIP

ANTONY SZMIEREK
Decoding Birdsong
(Virgin / Mushroom Music)
Übervrolijke snorremans, charismatische cutie, de lachende poëet. Het zijn enkele omschrijvingen van Antony Szmierek die je zomaar kan tegenkomen. De artiest uit Manchester brak vorig jaar door met zijn sci-fi-concept-debuutalbum Service Station At The End Of The Universe. Hij speelde in Nederland al enkele festivals plat met zijn poëzie op housebeats, waarbij zijn onontkenbare charisma van het podium af spat. Zijn stijl: spitsvondige, komische observaties op een droge manier vertellen met een zonnige clubbeat eronder. Een soort vrolijke versie van The Streets. Tussen al het touren door schreef Antony vorig jaar meteen een opvolger: Decoding Birdsong. Ineens moest hij dealen met een relatie die stuk liep, een leven dat compleet veranderde (van leraar naar fulltime muzikant, een verhuizing uit Manchester, waar hij zijn hele leven woonde), angstaanvallen. Het is daardoor een angstige plaat, melancholisch met vlagen. De producties zijn gelaagder en Antony is reflectiever. Hoeveel geluk heeft hij gehad dat hij hier nu staat? Welke toevalligheden vanuit het universum hebben hem hierbij geholpen? Samen met een handjevol vrienden (o.a. Imogen & The Knife en Ellur) maakt hij er een plaat over. Nog steeds scherp en nog steeds dansbaar, natuurlijk. We horen een Antony Szmierek die na een lastige periode blij is met waar hij staat, en het is hem gegund. (Daan van Eck)

LADY GAGA, DOECHII & SIENNA SPIRO 👍
The Devil Wears Prada 2
(Interscope / Universal)
Waar een klassieker een waardevol vervolg krijgt, is de kans om die status nogmaals te behalen door een legendarische soundtrack erbij te brengen: The Devil Wears Prada 2. Bekend om wat voor rol mode speelt in haar carrière, werd niemand minder dan alleskunner Lady Gaga gevraagd om in de film te spelen en nummers te schrijven. Zo gezegd, zo gedaan en de soundtrack opent met drie nummers van haar hand: een bop, een banger en een ballad. RUNWAY, de ballroom & house-pop samenwerking met Doechii, smaakt naar meer. In de tweede minuut ontvouwt het zich op een nieuwe manier. Ook de heerlijke bijdragen van sterren zoals Dua Lipa, Miley Cyrus, Olivia Dean én RAYE zijn op een passende manier in de film, maar niet specifiek ervoor geschreven. Een nieuwe kans voor het publiek om die te ontdekken. Verrassende uitblinker is Izzy Escobar, die met Evergreen Avenue een mooi intieme moment van de soundtrack levert, midden in alle glamour. (Laurens Elderman)

LAMBCHOP
Punching the Clown
Op de bres voor Lambchop, de band uit Nashville, Tenessee. Na 40 jaar luwte met talloze liveoptredens en platenreleases biedt het nieuwe album Punching the clown alle aanleiding om voor eens en voor altijd in het licht te komen staan. Gedragen door de verstilde melodieën en de warme stem van vaste kern Kurt Wagner (frontman, zang en gitaar) klinken de eigenwijze americana en vleugjes country van Lambchop telkens weer als hoop in Amerikaanse bange dagen. Iets wat te weinig mensen weten en dat is doodzonde. Kom op muziekliefhebber, het is tijd voor Lambchop. Probeer het! (Hans van der Maas)

RAVYN LENAE 👍
Blue Island
(Warner)
Zo zoet als girlgroups uit de jaren 2000 en zo sassy als R&B kan zijn: Ravyn Lenae brengt het allebei samen. Met haar sensuele, honingzoete mix van neo-soul en R&B oogstte ze al honderden miljoenen streams. Geen wonder dus dat producers Steve Lacy (zie ook zijn luistertrip in deze Mania) en KAYTRANADA graag met haar samenwerken. Op Blue Island laat ze opnieuw haar veelzijdigheid horen: van dansbaar op 'Saturday Night' tot zwoel op 'Reputations' (met Dominic Fike) en indiegetint op 'Bobby'. Daarmee bewijst ze opnieuw dat ze zowel hitpotentie als veelzijdigheid in huis heeft. Ga dat zien op Lowlands (zaterdag, Heineken, 15.15 uur). (Lotte Hurkens)

LEADBEATERS
Juice in the Crank
'Juice In The Crank' is het debuutalbum van de Amsterdamse roots-/stringband Leadbeaters. De band ontwikkelde hun sound onder andere aan de hand van een tripje door Amerika: in Tennessee pikten ze wat bluegrass op, in Nashville een snufje blues, in New Orleans allerlei Amerikaanse Roots en ga zo maar door. Er kwamen zelfs wat punk-, en Latijns-Amerikaanse cumbia-invloeden voorbij gewaaid. Als je dat combineert met hun technische precisie en passie voor samenspel, dan krijg je Juice in the Crank. (Lotte Hurkens)

LEFT TO DIE
Initium Mortis
Chuck Schuldiner is altijd de drijvende kracht achter DEATH geweest. De deathmetalband uit Tampa Florida staat erom bekend een van de eerste binnen het genre te zijn en de meest invloedrijke. Voordat ze hun meesterlijke debuut Scream Bloody Gore uitbrachten, heette de band nog Mantas. Daarin was Rick Rozz dan weer een belangrijke rol: oprichter van Mantas. Hoewel hij nooit op een Death Plaat heeft gespeeld heeft hij een stempel gezet op het vormgeven van de band. Nu – bijna 40 jaar later – komt Rozz met Left To Die: een supergroep met leden van onder andere Gruesome en Obituary, waarmee ze een nadruk leggen op deze beginperiode van Death. Verplichte kost voor metalfans! (Janiek)

LOATHE
A Stranger to You
(Sharptone)
De rivaliteit tussen Manchester en Liverpool gaat verder dan The Theatre of Dreams en The Kop. Waar Anfield juist luider en luider zou zingen, zou de havenstad het na 1970 op muzikaal vlak steeds vaker afleggen tegen de Mancunians. The Beatles werden een vloek na een zegen voor opkomende bandjes - misschien zelfs een verboden woord. Toch borrelde ondergronds een tegendraadse post-punk scene op, die in het nieuwe millennium eindelijk volledig tot uitbarsten weet te komen. Uit de Pool of Life is namelijk eindelijk weer een band gerezen waar je U tegen kan zeggen: Loathe! Het viertal verstaat de kunst om de keiharde riffs van metalcore te koppelen aan de meditatie van shoegaze en ambient. Noem het metalgaze, noem het alternative metal. Feit is dat er op Loathe geen maat staat. In een genre dat zich meestal schuldig maakt aan overproductie, hak-op-de-tak-wendingen en simpel effectbejag, schrijven zij nummers die daadwerkelijk genre overstijgen. Op Stranger To You klinken ze bovendien gruiziger dan ooit - met lage e-snaren die je gewoon door je speakers hoort trillen (70s bass booster adepten kunnen hun lol niet op). Tegelijkertijd durven ze steeds meer het liedje op te zoeken, wat resulteert in een plaat die nog meer emotioneert, vervoert en verbaast. Fans van het aller-allereerste uur zullen de riff-ratio misschien te laag vinden, daar er onder de streep iets minder breakdowns te vinden zijn. Maar geloof me: het komt het geheel zo enorm ten goede. Het is een wereldprestatie hoe ze zo'n

LUISTERTRIP

WESTSIDE COWBOY
It Goes On
(Universal / Island)
Ze mochten al het voorprogramma verzorgen van zowel Geese als Black Country, New Road. Als dát de verwachtingen niet hooggespannen maakt, weet ik het ook niet meer. Opnieuw komt er een frisse, fantastische act voort uit de beruchte Windmill Scene (denk aan Black Midi, Black Country, New Road en Squid). Hun eerste twee ep's behoorden voor mij tot de beste releases van het jaar, maar live komt de band misschien nog wel het best tot zijn recht. Westside Cowboy bestaat uit Jimmy Bradbury (gitaar), Reuben Haycocks (gitaar), Aoife Anson O'Connell (bas) en Paddy Murphy (drums). Een duidelijke frontman is er nauwelijks: alle vier nemen ze de zang voor hun rekening. Hun debuutalbum It Goes On heeft een veelzeggende hoes, waarop een Shetlander in een Engelse buitenwijk staat afgebeeld. Een treffende metafoor voor hun geluid: americana, maar dan op z'n Brits. Zelf noemen ze het dan ook 'Britainicana'. Kenmerkend voor deze band is hun emotionele diepgang, de afwisseling in energieën –groots en dan weer klein– en prachtige samenzang in diverse bezettingen. Zoals zoveel bands vóór hen laten ook zij zich inspireren door The Velvet Underground. Dat is misschien wel het duidelijkst te horen op 'Kick Stones (The Boys)', een nummer dat ontstond uit de botten van een liveopname van 'What Goes On'. (Lotte Hurkens)

ARIANA GRANDE
Petal
LP white, LP indie, LP alt cover, CD, CD alt cover
(Universal)
Ariana Grande is terug met een passend vervolg in haar discografie. petal is een prachtige plaat die terugkijkt op een afsluiting van een huwelijk en een moment naar binnen keert. Dat het album uitkomt terwijl Ariana zelf bezig is met een tour van haar vorige album (eternal sunshine) kan als riskant gezien worden, er is geen tijd voor promotie maar dat is niet nodig. Haar werk op zich is al zo geëvolueerd dat het perfectie nadert en met elk album verbetert. Zelf zegt ze dat muzikale kunst haar zo goed afgaat, dat het promo circuit links mag blijven liggen. Met zulke werken kan men niet anders dan daar dankbaar voor zijn. Waar hate that i made you love me als single goed de toon zet voor wat petal inhoudt, is kiss me met het intro erbij de perfecte opener - Ariana Grande op haar best. bad thing (bunny hop) zal bij veel luisteraars niet onopgemerkt blijven, juist ten goede - het doet denken aan Blinding Lights vanwege de opbouw en synths. Het zou mooi zijn om nieuwe producers te zoeken voor het volgende album, want waar het aan de ene kant voelt als in één compleet geheel, is de andere kant ervan dat het te veel hetzelfde klinkt. Dat maakt het luisteren niet onaangenaam, maar de tijd vliegt zo voorbij. Maar zoals de beste albums is dit ook echt een grower, dus snel de LP weer omdraaien om opnieuw te luisteren. (Laurens Elderman)

furieuze mengelmoes aan geluiden (van drone tot techno tot new age tot pop tot jazz tot keiharde metal) tot een kloppend organisme weten te maken. Dat ze een hit kunnen schrijven, wisten we al door Is It Really You? (2020). Met Fangs doen ze het dunnetjes over. Gifted Every Strength was al de single van vorig jaar - kijk niet raar op als ik dat in 2026 weer roep, nu 'ie op plaat is verschenen. Om nog maar niet te spreken over de verrassende bijdragen van de Londense jazzscene (Mansur Brown & Jordan Rakei). Als Turnstile vorig jaar de reden was dat punk richting de mainstream bewoog, kan door Loathe de metal niet achterblijven. (Stef Mul)

MASTODON
Marrow Deep
Na alles wat er in 2025 met Mastodon is gebeurd, zijn ze nu weer compleet, met Nick Johnston op gitaar en João Nogueira erbij op toetsen. Ook is deze keer Josh Homme weer te horen op een album van Mastodon, de eerste keer was op het album Blood Mountain. Het lijkt alsof ze in een goede flow waren in de studio, met frisse energie en creativiteit. Het is echt een gebalanceerd album geworden. Sterke riffs, goede atmosfeer en veel zangstijlen. (Willem Sloet)

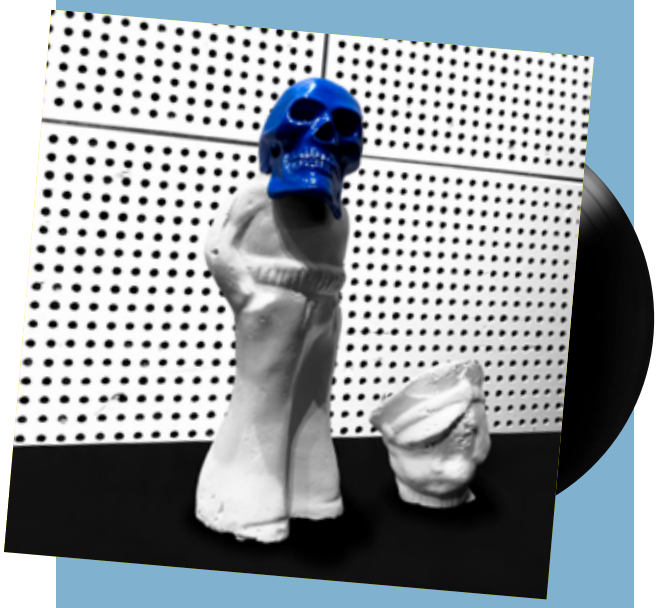
MIKE D
Thank You
Vijftien jaar na het einde van Beastie Boys probeert Mike D zijn verleden niet te herschrijven. Samen met zijn zoons Skyler en Davis Diamond kiest hij op Thank You voor een nieuw geluid, waarin hoekige elektronica, gruizige beats en atmosferische gitaren de speelse anarchie van vroeger grotendeels verdringen. De mechanische onderlaag roept soms herinneringen op aan Kraftwerk, terwijl de gitaar af en toe een onverwacht ruimtelijke klank krijgt die doet denken aan Pat Metheny's vroege ECM-jaren. De grimmige sfeer maakt het album minder direct toegankelijk dan het werk waarmee Mike D beroemd werd, maar onder die koele buitenkant schuilt een artiest die hoorbaar vooruit wil. Juist daarom raakt de warme titelsong Thank You zo. Als dankbetuiging aan familie, vrienden en fans vormt die het emotionele hart van een plaat waarop nostalgie plaatsmaakt voor nieuwsgierigheid. Mike D bewijst dat een nieuw hoofdstuk geloofwaardiger kan zijn dan een geslaagde imitatie van het verleden. (Wim Koevoet)

MOUNTAIN GOATS
Days
The Mountain Goats is een Amerikaanse indieband van frontman John Darnielle. Met 'Days' leveren ze hun 24e album af en zoals altijd laat hun muziek zich niet in 'een hokje' stoppen. Days is wederom een heerlijk afwisselend album met een stevige opener 'song for Layne Staley' en gaat gaandeweg over in een aantal heerlijke luisterliedjes met bijzonder titels als 'Charlie Sheen has left the building' wat aangeeft dat bijna elk nummer een verhaal vertelt. Op het einde lijkt het album wat uit te doven maar de afsluiter 'Last Day' is weer geweldig. (Jurriën van Rheede)

LUISTERTRIP

JACK WHITE
Frozen Charlotte
(Konkurrent / Third Man Records)
Leek Jack White na de dubbelrelease Fear Of The Dawn en Entering Heaven Alive een beetje op een dood spoor zitten, met het verpletterende No Name wist hij zijn positie als leidende figuur van de Amerikaanse gitaarrock weer naar zich toe te trekken. Met Frozen Charlotte geeft hij dat niet weer uit handen. Al bij opener G.O.D. And The Broken Ribs weet hij de Jimmy Page in hemzelf naar boven te halen, met een riff waar Led Zep beretrots op geweest was. In Neighbors blues zit een Classic Rock vibe die we niet eerder zo duidelijk hoorden in zijn werk. Juist door zich niet af te laten leiden door gastartiesten, wisselende bands en alles wat hem in het verleden bezig hield, weet hij een consistente drive en onweerstaanbare sound in zijn songs te leggen. Zijn vaste begeleidingsband is constant van de partij, met slechts heel af en toe een kleine wisseling, zoals de bas partij van Mevr. White, Olivia Jean in I Can't Believe What I'm Hearing. White bezit het talent om zowel superstrak als volkomen vrij te klinken. Frozen Charlotte is zeker geen herhalingsoefening van No Name, sluit er echter wel naadloos op aan, en is minimaal van hetzelfde niveau. (Jurgen Vreugdenhil)

OCTOBER LONDON
October Nights
Sinds Snoop Dogg het label op kocht dat hem in de jaren 90 groot maakte, breidde het - de ondernemer die hij is - meteen uit met een game- en AI-divisie. Onmiddellijk verkocht hij Tupac's beeltenis aan een spelletje, en Death Row records krijgen opvallend generieke hoesjes. Noem het zakelijk inzicht, noem het sell-out. In mijn hoofd rinkelen er sindsdien wat alarmbellen door de muziek heen, als ik nieuwe Death Row muziek luister. Toch vind ik het ook tof dat hij r&b zangers zoals Sam Pounds en Jane Handcock omarmt. En October London. Oftewel Marvin Gaye gereïncarneerd - zo weet hij zelf maar al te goed, met een plaat genaamd The Rebirth of Marvin. Hoe fijn ik die plaat ook vond, omdat zijn stem zo verdom lekker klinkt, voelde de productie zo gecomputeriseerd dat ik soms begon te twijfelen aan de oprechtheid. Op October Nights, een jaar later verschenen, begint hij weer met die welbekende Gaye-esque uithalen. En weer heeft 'ie me. Maar het afgeknepen gitaartje en conga's die klinken alsof ik op het plastic Nutrilon-blik van mijn dochtertje tik, doen me toch weer waakzaam zijn voor Death Row AI… daarom ben ik blij als de plaat een afslag neemt naar iets modernere r&b. Daar waar synthesizers passen. Waar de drums elektrisch mogen klinken. En waar London's gecroon de lead neemt in een neon wereld waarin alleen maar lust, leugens en late night affairs bestaan. (Stef Mul)

QUICKSAND
Bring on the Physics
Als je fan bent van het post-hardcore genre ben je vast bekend met Quicksand: een band die als geen ander de nonchalance en flair van 90's grunge kan vermengen met urgente, moshbare riffs en teksten. Met hun nieuwe album Bring on the Physics zijn ze hun energie nog niet kwijt en ergens klinkt dit album levendiger dan ooit. Met een korte speelduur van 30 minuten, zit dit album tot de nok toe vol met catchy gitaarlijnen, groovy bas, en aanstekelijke refreinen. (Lotte Borst)

RICO 👍
Rico
(Top Notch)
De Zwolse rapper Rico gaf onlangs een boek uit over zijn leven, nu is er ook een album op vinyl waarin hij rapt over zijn zoektocht naar zichzelf. De eerste single Nooit Gekend is veelzeggend. Het gaat over de vraag 'wie ben ik als niemand kijkt'. Het nummer De Bom van de Nederlandse groep Doe Maar inspireerde hem. Hij verwerkte het in een sample met de welbekende tekst: 'ik heb je nooit gekend, wil weten wie je bent.' Rico liet Ernst Janzs van Doe Maar een demo horen en kreeg zijn zegen mee. De Zwollenaar zorgde voor een bijpassende reggaebeat. Hij had het album al in september 2025 klaar maar startte opnieuw omdat hij het na zijn boek Mijn Eigen Wereld teveel van hetzelfde vond. 'Ik heb op 3 tracks na alles van het album gehaald. Daardoor

werd het meteen een andere plaat en minder zwaar op de hand.' Zware thema's komen nog wel aan bod. Zo gaat Opkikker over verslavingsproblematiek. Rico wil de ogen openen en laten zien dat het voorkomt in alle lagen van de bevolking. 'Vanwege de negatieve houding naar verslaafden deel ik mijn leven.' Rico verwierf bekendheid bij hiphopformatie Opgezwolle. Toen deze groep in 2007 uit elkaar viel, ging hij verder met collega-rapper Sticks en wierp zich ook op solowerk en projecten met muzikanten als Kubus. (Rosanne de Boer)

PHARAOH SANDERS & BILL LASWELL
With a Heartbeat
Op het album With a Heartbeat (opgenomen in 2003) hoor je Pharao Sanders (1940-2022); tenorsax; inspiratie John Coltrane); Bill Laswell (bas, producer); cornet (Graham Haynes); heartbeats (Dr Jean Louis Zink). Daarnaast manifesteren zich elektrische sitar, tabla, fluit, gitaar en keyboard. Het levert, to say the least, een uitzonderlijk en uniek muzikaal amalgaan op. Ambient en jazzy, ongrijpbaar en avontuurlijk. De vier tracks zweven en fladderen rond en zijn niet meer -en zeker niet minder- dan spirituele muzikale schetsen, met flarden uit de muzikale geschiedenis van Sanders, Laswell en hun muzikale reisgenoten. De reis gaat naar het spirituele land voorbij de einder. Luister en je weet waar dat land ligt… (Fons Delamarre)

TY SEGALL 👍
Chrome
(V2 / Drag City)
Goed nieuws voor riff-aanbidders: 'heavy' Ty Segall is terug. Nadat de Amerikaanse gitaarheld op Possession (2025) een psychedelische en barokke kant verkende, trapte hij voor Chrome weer ouderwets het gas- én fuzz-pedaal in. Hiervoor herenigde hij de band waarmee hij eerder zijn stevigste albums opnam, inclusief bassist en verdienstelijk solo-muzikant Mikal Cronin. De combinatie van Segall en gitarist Emmett 👍 Kelly blijkt wederom explosief: zonder pardon bedelven ze je onder muren van vuige distortion en duelleren ze met elkaar alsof er maar één mag overleven. Chrome wordt echter nooit monotoon, want Segalls oude ziel sijpelt bij elk nummer op een eigen manier door. Zo is openingsnummer Hospital geworteld in classic rock, horen we op Separation de proto-punk van The Stooges en doet het losse gitaarwerk van Play Cowboys denken aan Neil Young en Crazy Horse. Met de zelfgetitelde afsluiter, een ritmische rammelrocker, sleurt de band je nog één keer mee de achtbaan in. De Python welteverstaan, niet de Max & Moritz. (Laurence Tanamal)

SPOT

MA 21 SEP
THE JAYHAWKS

DI 22 SEP
RHIANNON GIDDENS

DO 1 OKT
CATO VAN DYCK & ANTON GOUDSMIT

VR 9 OKT
ELMER

DI 13 OKT
YOUNG THE GIANT

VR 16 OKT
BÖKKERS

VR 16 OKT
GRANDMASTER FLASH

MA 19 OKT
WALK OFF THE EARTH

DI 20 OKT
JUDITH HILL

WO 21 OKT
MIDNIGHT TIL MORNING

ZO 25 OKT
LIZZ WRIGHT

MA 26 OKT
CULTURE FT. KENYATTA HILL & CEDRIC MYTON

DI 27 OKT
JON ALLEN & THE LUNA KINGS

WO 28 OKT
CARAVAN PALACE

ZA 31 OKT
MEROL

ZO 8 NOV
MACY GRAY

MA 9 NOV
CARO

DO 12 NOV
TINA DICO

SPOTGRONINGEN.NL

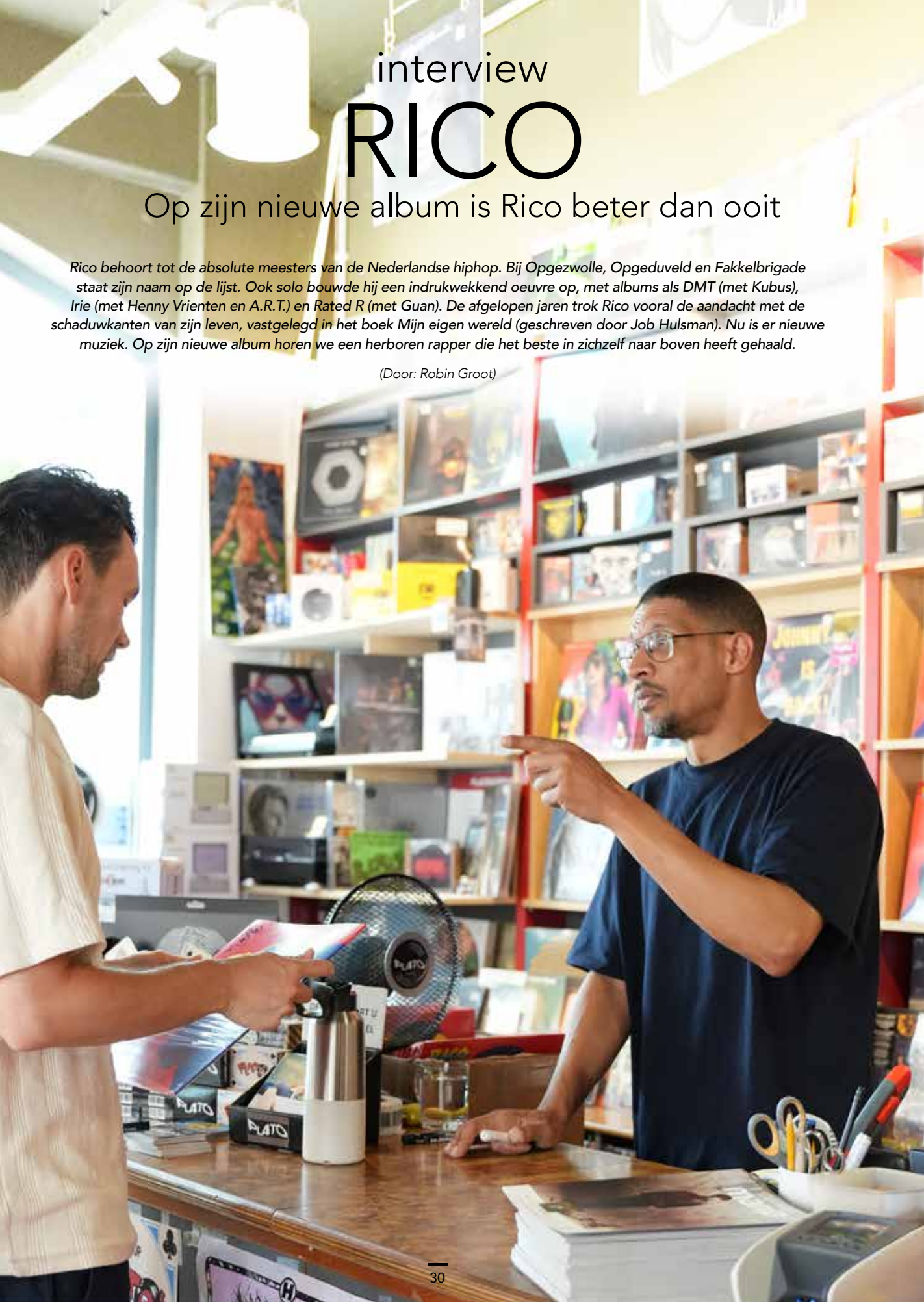
interview

RICO

Op zijn nieuwe album is Rico beter dan ooit

Rico behoort tot de absolute meesters van de Nederlandse hiphop. Bij Opgezwolle, Opgeduveld en Fakkelbrigade staat zijn naam op de lijst. Ook solo bouwde hij een indrukwekkend oeuvre op, met albums als DMT (met Kubus), Irie (met Henny Vrienten en A.R.T.) en Rated R (met Guan). De afgelopen jaren trok Rico vooral de aandacht met de schaduwkanten van zijn leven, vastgelegd in het boek Mijn eigen wereld (geschreven door Job Hulsman). Nu is er nieuwe muziek. Op zijn nieuwe album horen we een herboren rapper die het beste in zichzelf naar boven heeft gehaald.

(Door: Robin Groot)

Hey Rico, wat fijn dat er weer een plaat van je is. Hoe is dit album ontstaan?
''Ik was al een hele tijd bezig met muziek maken. Vooral na het verschijnen van mijn boek had ik het idee om daar een album over te maken. Van origine was dat niet de bedoeling. Ik zat in een kliniek en was met mijn verslaving bezig en dacht: ik trek het door en maak er een heel album over.'Op een dag werd ik wakker en dacht: maar dat is niet oké. Je krijgt dan weer al die interviews, en dan gaat het alleen maar daarover. Eigenlijk had ik alles al verteld in het boek. Het album lag al bij de mixer, maar ik heb het teruggetrokken. Ik wilde andere tracks maken. Ik heb vanaf dan knetterveel nummers geschreven. Het werk is splinternieuw. Ik ben er superblij mee. Het is een veelzijdig album geworden.''

Inderdaad: als er iets is wat dit album (en je eerdere werk!) duidelijk maakt, is het hoe veelzijdig jouw kunstenaarschap is. Via Paul (Plato Zwolle, red.) hoorde ik dat je zelfs aan ambient werkt. Wat zijn je ambities als het aankomt op muziek maken?
''Wat Paul zei, dat klopt helemaal. Het is niet zo dat ik echt aan een ambient-album werk. Ik maak gewoon ambient. Het is rustgevend. Lekker puzzelen met samples en muziek. Nadat ik de reactie van Paul hoorde dacht ik wel: misschien moet ik dit onder een alias uitbrengen. Ik ben sowieso veel beats aan het maken, echt crazy. Ik heb door de jaren heen zoveel inspiratie opgedaan. Er is een wereld voor me opengegaan. Ik heb beats in drum-'n-bass-, dub stijl, reggae. Ik ga beats blijven maken en blijven schrijven. Het zou wel tof zijn als ik ooit een eigen album kan maken met eigen beats en eigen lyrics.''

''Ik heb knetterveel nummers geschreven''

Het is merkbaar dat je aan introspectie hebt gedaan. In Monstertruck rap je: "Realiseer me goed dat money niet gaat geven wat ik zoek en dat is rust." Tegelijkertijd ben je "altijd op zoek naar iets" (in: Op zoek). Hoe verhouden die twee perspectieven zich tot elkaar?
''Geld is maar een ding. Trouwens, tegenwoordig ook niet meer echt, want het is gedigitaliseerd. De wereld draait niet om geld. Ik ben niet iemand die zorgvuldig met geld omgaat. Als ik moet kiezen… zoek ik rust. Tegelijkertijd ben ik altijd wel op zoek naar iets, naar een soort van uitdaging? Of ik zoek naar iets dat me gelukkiger maakt dan mijn huidige status. Ik focus tegenwoordig op rust, reinheid en regelmaat. Gezond eten, goed slapen, mijn kinderen. Dat geeft mij een goed gevoel.''

"Koester elk moment, elk moment wordt nooit meer hetzelfde." Op Glasscherf vertel je hoe je jezelf hebt gereset ("terug naar de fabrieksinstellingen"), hoe je vanuit jouw levensweg meer in het moment leeft én klaar staat voor jongeren. Hoe heeft alles wat je hebt meegemaakt je leven als schrijver en muzikant beïnvloed?
''In alles! Het is een logische vraag, met een logisch antwoord: in alles. Ik heb veel dingen meegemaakt, ben gevallen en ook weer opgestaan. Al die ervaringen kan ik delen met jongeren. Ik heb geen stabiel leven geleid. Dat vind ik ook tof; het verrijkt me. Het maakt me krachtiger en veelzijdiger. Ik heb geen spijt. Sommige dingen zijn langer doorgegaan dan de bedoeling, ik had best eerder stabieler willen zijn.''

Op Activatie horen we de Fakkelbrigade aan het werk. Was het een vriendengroep die weer eens samen de studio in dook, of het startpunt van wellicht meer? Hoe kijk je naar dit samenwerkingsverband?
''We waren al een paar keer in de studio geweest. Tracks bouwen. Ik wilde op mijn plaat graag een posse track hebben. Sticks zei: 'zet een van die Fakkelbrigade-tracks op jouw plaat'. Het is moeilijk om bij elkaar te komen. Iedereen is altijd druk. Het is echt heel tof, echt ouwe jongens krentenbrood. We zijn een paar keer bij elkaar geweest de afgelopen tijd. Als we echt tot nieuw werk willen komen moeten we een huisje huren en ons een week afzonderen. Maar daar zijn geen plannen voor. Wie weet in de toekomst. Ik kan daar niet echt iets zinnigs over zeggen. De jongens van Fakkelbrigade betekenen veel voor me. Naast dat het gezellig is als we samen zijn is er ook een vriendschappelijke competitie. We halen het beste uit elkaar. Samen staan we sterker-vibe.''

Heb je zelf favorieten op deze plaat? Op welke momenten heb je het sterkst het gevoel dat het je gelukt is om te maken wat je wilde maken?
Over Monstertruck: ''Ik ben blij met deze track door de eenvoud. Dit is gewoon een hardcore hiphopbeat waarin ik me ook kwetsbaar opstel.'' Over Glasscherf: ''Hier ben ik heel blij met mijn eerste verse. En ook met die tweede trouwens.'' Live: ''Deze is goed gelukt. Ik ben zo blij met de bijdrage van Jawat! Hij was er meteen voor in om mee te doen en had al snel een verse af. Die stond gelijk als een huis. Zijn verse is ook iets anders dan ik had verwacht, door zijn kwetsbaarheid.'' Nooit gekend: ''Dit is een eigen productie, daar ben ik blij mee. Het is ergens ook wel een soort samenvatting van de plaat.'' Na even nagedacht te hebben: ''Op zoek: Vind ik ook heel nice. En Trinidad vind ik heel tof. Dat zou eigenlijk een intro worden, maar dat is later Monstertruck geworden. Eigenlijk vind ik alle tracks tof. Het aandeel van Bert Vrieling vind ik ook heel gaaf. Hij heeft nog met Herman Brood in bandjes gezeten. Heeft een oude rockers leefstijl. Niemand anders dan hij had dit op de plaat kunnen brengen, met dat drama. Ik heb elke keer als ik het beluister kippenvel.''

"Houd moed, vertrouwen en een hoop hoop, erin blijven hangen is een no go" (in: Hoop hoop). Soms luistert je plaat als een motivatie speech. Wil je de lezers vanuit die insteek nog iets meegeven?
''Ja, dat dus. Houd hoop. Als je valt, gewoon weer opstaan. Niet blijven liggen, daar bereik je niks mee. Opstaan! Dit speelt rondom alle zware thema's in het leven. Dat wil ik meegeven, naast plezier hebben in het leven. Lachen is gezond.''

LUISTER**TRIP**

THE WOMACK SISTERS
The Womack Sisters
(Daptone)
Soms valt de appel niet ver van de boom. De zussen BG, Kucha en Zeimani Womack zijn de dochters van Linda en Cecil Womack, die in de jaren 80 met onder andere de hitsingle Teardrops aan de weg timmerden onder de naam Womack & Womack. Verder is de vermaarde soulzanger Bobby Womack hun oom en soullegende Sam Cooke hun opa. BG, Kucha en Zeimani Womack kregen de soulmuziek thuis met de paplepel ingegoten en beschikken over prachtige soulstemmen. De drie brachten al een aantal singles en een EP uit en brengen nu als The Womack Sisters hun debuutalbum uit. Ze keren op dit album terug naar de jaren 60 en om precies te zijn naar de soul zoals die werd gemaakt door roemruchte labels als Stax en Motown. De soulmuziek van The Womack Sisters klinkt authentiek en dat is precies wat je verwacht van een album dat is uitgebracht op het gerenommeerde Daptone Records. Het is de perfecte muziek bij de stemmen van BG, Kucha en Zeimani Womack, die alle drie beschikken over een met veel soul doordrenkte stem. Het zijn stemmen die samenkomen in prachtige harmonieën, waarmee The Womack Sisters zich weten te onderscheiden van alle andere soulzangeressen van het moment en laten horen dat ook deze generatie Womack bulkt van het talent. (Erwin Zijleman)

SHEARWATER
The New World
The New World is alweer het elfde album van de Amerikaanse band Shearwater, dat inmiddels een prachtig oeuvre heeft opgebouwd. Met The New World heeft de band rond muzikant en schrijver Jonathan Meiburg een zeer ambitieus album gemaakt, dat niet zomaar in een hokje is te duwen. Het album werd gemaakt met een heel leger aan gastmuzikanten, waaronder de nodige muzikanten van naam en faam, en is zowel in muzikaal als in tekstueel opzicht een diepgravend werk geworden. Het is het volgende fascinerende hoofdstuk in het oeuvre van deze bijzondere band. (Erwin Zijleman)

SAM SMITH
Hazel Eyes
Met het nieuwe album Hazel Eyes is de Engelse singer-songwriter Sam Smith alweer toe aan zijn vijfde studioalbum. Deze nieuweling borduurt moeiteloos voor op Gloria uit 2023. De heerlijke gruizige stem van Smith draagt de 12 nieuwe tracks, waarbij we van tevoren al kennis konden maken met deze nieuwe release middels vier singles. Deze gaven al een fraai beeld van wat ons te wachten stond; een zeer aangenaam album dat moeiteloos de lat weer wat hoger legt. (Emiel Schuurman)

SOOJ
Crusher
In tracks als 'In The Walls' hoor je het misschien nog wel het duidelijkst: dit klinkt als de slowcore van Duster. Combineer dat met de collage-achtige, psychedelische en dromerige beats van Dirty Art Club, zoals goed te horen op '3,100 Luigis', en je krijgt Sooj. Net geen band, maar eerder een soundtrack voor een liminal space. Heerlijk om op te dissociëren – euh, ik bedoel natuurlijk dagdromen! (Lotte Hurkens)

RICHARD SPAVEN 👍
Light of Day
(Edition)
Als drummer is het moeilijk om niet onder de indruk te raken van Richard Spavens muziek. Als jazzmuzikant en -componist heeft hij een eigenzinnige muzikale identiteit ontwikkeld, waar hij jazz, drum 'n bass, elektronica en hiphop met elkaar weet te versmelten. Light of Day zit vol onregelmatige maatsoorten en complexe ritmische structuren, maar Spaven weet die met een prettig, onmiskenbaar voorwaarts momentum neer te zetten. De trompet op 'Distant Signals' klinkt melancholisch en uitnodigend (verzorgd door Nils Petter Molvaer). De jazz-hiphop track 'Finders' is een mooie track, maar lijkt niet helemaal in de sfeer van de rest van het album te passen. 'Let Me Say It For You' is een van de tracks waarbij Spaven zijn jazzspier flext en elke drummer het zweet al op het voorhoofd staat. Titeltrack 'Light of Day' is misschien wel de allermooiste van allemaal: folk en jazz ontmoeten elkaar in het midden via Graeme Blevins mythische fluitspel. (Lotte Hurkens)

WILLEM
Jongen van de Zon
(Eigen Beheer)
LP

Grenzen verleggen en iets vernieuwends maken: dat is waar Willem de Bruin bij ieder project naar streeft. Op zijn derde soloalbum Jongen Van De Zon onderzoekt de helft van The Opposites zijn biculturele achtergrond. Met een Curaçaose vader en een Nederlandse moeder speelde die dubbele identiteit altijd al een rol. De titel verwijst naar het besef dat hij zich zowel Nederlands als Curaçaos voelt, zonder tussen beide te hoeven kiezen.

Curaçao vormt de bron van inspiratie voor de plaat. Willem mengt hiphop en elektronica met drum-'n-bass, tambú en Curaçaose klanken. Op meerdere nummers klinkt de chapi, een landbouwwerktuig dat een belangrijke plek heeft binnen de traditionele muziek van het eiland. Op de hoes houdt Willem het instrument vast, terwijl het ijzer het zonlicht weerkaatst. Op 'Hoogste Boom' samplet hij de Curaçaose legende Rudi Plaate.

De plaat staat vol toffe samenwerkingen. RIMON zingt in het Nederlands op 'Jongen van de Zon', Luis Moka brengt invloeden uit Bonaire naar 'Kijk Niet in de Zon' en Sef geeft 'Honderdduizend Graden' energie. Willem weet weer een thema met een tweezijdig karakter haarfijn te ontleden. Het resultaat is een dansbare, persoonlijke plaat die barst van karakter en luisteraars nieuwe geluiden laat ontdekken. (Annabel Smeehuijzen)

TANGERINE
Family Tradition
Inmiddels hebben de heren Tangarine geen echte inleiding meer nodig; zeker na hun deelname aan Beste Zangers zal voor iedereen wel duidelijk zijn wat deze muzikale tweeling brengt. Het nieuwe album draait om het thema familie: over waar je vandaan komt, wat je meeneemt en de mensen die je vormen zonder dat je het doorhebt. Opener Family Tradition had zomaar in the Sound of Music thuis kunnen zitten, Role Model is de betere soul en had op Michael Jacksons' Thriller mogen staan en single Work For That Love had ook gewoon door Justin Timberlake gemaakt kunnen zijn. Lang verhaal kort: het nieuwe album is, met bijdragen van o.a. Venice (hallo family Tree ;-) Sarah Julia en Alessi Brothers, een verbindend en melodieus geheel, goed geproduceerd en voller van toon dan hun voorgaande werk en dat zal ook tijdens hun live toer 'Running in the Family 2' ongetwijfeld blijken. Gaat dat horen – en zien! (Jasper Koot)

TRICKY
Different When It's Silent
(V2)
Tricky kennen we uiteraard van de legendarische band Massive Attack, maar ook van zijn solo werken zoals het album Maximquaye. Met zijn zware vocalen, experimentele instrumentaties en een complexe persoonlijkheid weet hij zichzelf te kronen als een van de grondleggers van het Triphop geluid, een genre waar hij decennia later nog steeds niet op uitgekeken is. Op deze nieuwe soloplaat ontdekt hij nieuwe mogelijkheden binnen zijn eigen gebouwde raamwerk waar wij elke nieuwe track ook weer een nieuwe verassing op je staat te wachten. De geboren 'Bristolian' gaat met zijn zware stem over en onder schreeuwende gitaren en brommende bassen heen, maar trekt zich verder terug dan ooit. Veel van de vocalen worden verricht door Mitch Sanders, wiens hoge en melodieuze stem een soort tegengewicht vormt voor de donkere en melancholische beats. Tricky laat zien dat hij nog lang niet uit geëxperimenteerd is en daar mogen we heel blij mee zijn. Dit donkere klanken pallet zit vol met unieke geluiden en productie truckjes, waarbij je elke keer weer iets nieuws opvalt en je niet uitgeluisterd raakt. (Ruben de Melker)

SHANIA TWAIN
Little Miss Twain
De focus op het zevende album van Shania Twain ligt op haar tienerjaren, haar opvoeding en de weg naar haar eerste succes, halverwege de jaren '90. De Canadese zangeres vertegenwoordigt haar country-western roots meer dan ooit en dat levert een aangename plaat op. Haar rauwe stemgeluid zal voor sommigen even wennen zijn, maar de liedjes zelf zitten goed in elkaar en dat er met liefde aan ze is meegewerkt door top (gast)muzikanten (zoals Tanya Tucker, Josh Homme, Rolling Stones-gitarist Ronnie Wood, David Paich (van Toto) en meervoudig Grammy Award-winner T Bone Burnett) maakt een hoop goed. (Stef Ketelaar)

VLAMP
Vlamp
(Integral / Polymoon)
Vlamp is een nieuwe Nederlandse, instrumentale band uit Limburg. Opgericht in 2019 zijn ze toe aan hun debuutalbum. Ze gebruikten de tijd om te oefenen en veel beter te worden. De kern van de band wordt gevormd door gitarist Bart Oosteinde, bassist Wladimir Geels en drummer Daan Gooren. Ze maken een vorm van jazz-funk, die gekenmerkt wordt door veel improvisaties. In de studio worden ze aangevuld door drie blazers, een hammond-orgel en een percussionist. Het maakt de muziek rijker. Het swingt behoorlijk en wordt door de band zelf gebracht als muziek om te dromen en te dansen. Hun inspiratie komt uit de jazz-hoek, waarbij voornamelijk Grant Green genoemd wordt en bijvoorbeeld de hypnotische groove van Kruanghbin. Ze schuwen het experiment niet en de muziek is avontuurlijk, speels en staat als een huis. Ze namen het album op in de studio van Jules Fransen, die de productie deed, maar ook de mix en de mastering. Feest gegarandeerd met deze vlammende band. (Erik Mundt)

YARD ACT
You're Gonna Need a Little Music
(Universal)
Onheilspellend, dat is hoe het nieuwe album van de band uit Leeds begint. Er wordt woest op een koebel geslagen, trillende basgitaren rommelen en zanger James stelt zichzelf ontelbaar veel existentiële vragen, zoals How deep is the ocean really? en What's wrong with doubting yourself?. Toch wordt op het einde van Empty Pledges het album over een compleet andere boeg gegooid. Is er dan toch nog wel hoop? Daar lijkt Yard Act zelf ook niet uit te zijn. Met vrolijke tracks als New Beginnings, Over The Barrel & Tall Tales, gevuld met catchy Indierock riffs, lijkt het de goede kant op te gaan. Maar de gure wind blijft loeren, met de zware Redeemer en de chaotische Thrill Of The Chase. Is een beetje muziek genoeg om dit wereld te redden? Ik ben bang van niet. Kan het album You're Gonna Need A Little Music je in ieder geval meenemen in alle verschillende emoties die een nieuws-lezend mens op een dag kan doorlopen? Van frustratie naar ontkenning? JA! (Liz Bosman)

CHARLI XCX
Music, Fashion, Film
(Warner)
LP, LP black ice, LP yorkshire smoke, CD
Charli XCX heeft de BRAT-Summer achter zich gelaten en maakt plaats voor Music, Fashion, Film-Summer. De clubenergie van "BRAT" maakt op haar nieuwe plaat plaats voor een meer alternatieve en experimentele sound. Ruwe gitaren, indie-invloeden en introspectieve teksten voeren de boventoon. Charli zingt over de druk van het artiestenbestaan en de zoektocht naar identiteit. Dat maakt "Music, Fashion, Film" minder hitgevoelig, al springt het nummer "Wink Wink" er echt uit als dé catchy dansbare poptrack van het album. Op het afsluitende nummer "No One Lasts Forever" draagt filmmaker David Cronenberg een gesproken tekst voor, wat goed aansluit bij de filmische insteek van het album. De albumcover, gefotografeerd door Aidan Zamiri, toont John Cale, Marc Jacobs en Martin Scorsese. Zij zijn niet op het album te horen, maar symboliseren de drie disciplines uit de titel: muziek, mode en film. Charli deelde op de release date van het album dat ze eigenlijk niet had verwacht dit album te maken. Ze flirtte met het idee om na een pauze te nemen om meer tijd door te brengen met haar man George Daniel, maar de inspiratie sloeg onverwachts toe. Daar ontstond "Music, Fashion & Film". Het is een album dat waarschijnlijk beter zal vallen bij de oudere fans van Charli XCX dan bij luisteraars die pas tijdens BRAT zijn ingestapt. Tegelijkertijd is het bijna onmogelijk om een plaat te maken met dezelfde culturele impact als "BRAT". Juist daarom voelt deze koerswijziging zo gedurfd. Charli bewijst opnieuw dat ze liever artistieke risico's neemt dan zichzelf herhaalt. (Leyla Birlik)

JORJA SMITH
What Are the Odds?
(FAMM)
LP, LP orange, LP pink, LP sunrise, CD
Voel je je ook wel eens verdomd sexy als je aan het dansen bent? Met je ogen dicht, zodat je de nachtclub om je heen even vergeet en alleen de muziek overblijft? Jorja Smiths nieuwe album What are the Odds is de soundtrack daarvan. Met een mix van UK Garage, Grime en Jungle laat de Britse zangeres zien dat ze trots is op haar roots, plus het geeft de plaat een momentum waar je u tegen zegt. Elk nummer laat je als vanzelf bewegen. Dat werd al duidelijk bij de eerste single: 'What's Done Is Done'. Die overrompelt je met een combinatie van rave-waardige Garage en een bijna spookachtige melodie. Die combinatie zou niet moeten werken, maar doet dat toch. Daarboven klinken Jorja's vocalen zoals altijd verleidelijk en zelfverzekerd. Zo ook op 'Alive', de tweede single. Deze klinkt volledig anders, maar is minimaal net zo dansbaar en nog véél sexier. Alles aan de afrobeats groove schreeuwt fluweel, met een feature van Wizkid als kers op de red velvet taart. Een ander hoogtepunt is 'Make It Your Home', waar een vieze afrohouse beat perfect wordt afgewogen met engelachtige harmonieën. Die balans tussen rauwheid en pracht is het hoofdthema van deze plaat. Zo bevat het rustige titelnummer óók een grimy rap verse van Jorja en heeft 'Pretend' zowel een harde drop als violen. Dit album is een absolute banger. Jorja bewijst zich niet alleen als één van de beste stemmen binnen de moderne r&b, maar nu ook binnen de UK rave-genres. (Steven van Gammeren)

EINDE DISCUSSIE

hifivestudio.nl
officieel Helios/ATC EL50 dealer

In Memoriam: Glen Hansard

"This gift will last forever
This gift will never let you down
Some things are made from better stuff"
(Glen Hansard – This Gift)

Op 29 juli jongstleden bereikte ons het trieste nieuws dat Glen Hansard op veel te jonge leeftijd onverwachts overleden is. Het is gek dat je iemand niet persoonlijk kent en toch het gevoel hebt dat het een persoonlijk verlies betreft. Een authentieke en vooral menselijke rasartiest is helaas niet meer. Deze realiteit voelt onwerkelijk en ik heb te doen met zijn vrouw en zoon.
Wie hem live aan het werk zag was onmiddellijk verkocht en diep onder de indruk van zijn onmiskenbare talent, charisma en podiumpresentatie. Of hij nou voor 5 paardenkoppen in de straten van Dublin als "Busker" speelde of samen met Eddie Vedder of Bruce Springsteen voor een uitverkocht voetbalstadion rockte, de passie en gedrevenheid spatte er altijd vanaf. Met zijn versleten gitaar en krachtige stem wist hij te raken, te betoveren en te inspireren.
Ik had het voorrecht om hem 8 keer live te zien en hem 1 keer te spreken tijdens Parkpop 2007. Het maakte een onuitwisbare indruk op me. Ierland heeft een muzieklegende verloren en de muziekwereld "een Goddelijk geschenk".

(Door: Said Ait Abbou)

There is no "old" music - only music you have already heard and music you haven't.

SONIC NURSE

SELECTS

Sonic Nurse is een onafhankelijk platform voor nieuwe muziek. In een tijd waarin de consumptiemaatschappij overheerst en het nieuwste van het nieuwste domineert, richt Sonic Nurse zich niet vanzelfsprekend op kersverse releases, maar op alle muziek. Het platform - in de vorm van een maandelijkse, gratis nieuwsbrief - bespreekt albums die gehoord moeten worden door een groter publiek. Voor de Mania licht Sonic Nurse elke maand twee releases uit. Op zoek naar meer muzikale inspiratie, ver weg van je eigen algoritmes? Abonneer je via substack.com/@sonicnurse.

THE HOBKNOBS - Helmets Off
Eind vorig jaar zag ik ze voor het eerst tijdens een intiem optreden in Katzwijm; ik was meteen verkocht. M'n geduld werd op de proef gesteld, want de debuutplaat stond nog niet gepland. Nu is 'ie daar: "Helmets Off" van The Hobknobs. Het duo, bestaande uit Arie van Vliet (Lewsberg) en Yaël Dekker (The Klittens), werd eens omschreven als liefdevol misantropisch. En zo klinkt de muziek op dit album ook. In eerste instantie hoor je overwegend vrolijke nummers met onschuldig klinken teksten, maar zodra je verder luistert, blijken die integere nummers veel meer lading te hebben. De muziek is open en eerlijk, dankzij de kale, minimale instrumentatie en de vaak directe teksten. Niks geen poespas. Eenvoudig gitaarspel, ritmes van een cassettebandje en een tamboerijn ondersteunen het ontroerende geluid van Arie's praatzang in combinatie met de heldere stem van Yaël. I stopped searching, then I found it. Ik was die middag in Katzwijm niet op zoek, maar vond wel een nieuwe favoriet.

indie pop - DIY - lo fi - The Velvet Underground (1969) - Young Marble Giants

SWELL - ...well?
"First there was Nirvana, then Pavement, and now Swell may be the next thing to watch out for." Dat zei de invloedrijke Britse radio-dj John Peel ooit over deze nineties band uit San Francisco. De eerste twee bands hebben waarschijnlijk weinig toelichting nodig, maar die laatste heeft toch aanzienlijk minder erkenning gekregen. Het tweede Swell album, '…well?', past echter perfect tussen de muziek van die twee grootheden. Het album, uitgebracht in 1992, combineert akoestische gitaar en elektrische distortion gehuld in een cinematografische sfeer, dankzij David Freel's (zanger/gitarist) passie voor film. Voor hun eerste live optreden verzorgden ze het voorprogramma van Mazzy Star in San Francisco, wat gezien hun dromerige en hypnotiserende sound een perfecte match is. Dit album is helaas al lang niet meer te krijgen op LP, dus bij deze een dringende oproep tot herpersing!

indie rock | 90s | filmisch | neo-psychedelia

ROOTS & BRANCHES

In deze rubriek willen we vanuit Mania iedere maand een aantal releases uit de roots en aanverwante genres (oftewel branches) uitlichten die meer aandacht verdienen. Het is toch een groep genres waar soms op neer wordt gekeken. Volledig onterecht natuurlijk, want er wordt fantastische muziek in gemaakt. Laat je niet misleiden door simpele structuren en akkoorden, want de nadruk ligt ergens anders. Dit zijn genres waarin het verhaal in de teksten, de kennis van instrumenten en de kracht van harmonie centraal staan. Op advies van onze collega's van Sounds Venlo, deskundig op het gebied van roots en americana, hebben we deze maand de albums uitgezocht.
(intro door: Willem Sloet)

American Aquarium - New Ways to Lose
Met 'New Ways to Lose' bevestigt American Aquarium zijn status als een van de belangrijkste bands binnen de hedendaagse Americana. BJ Barham schrijft opnieuw indringende liedjes over verlies, nostalgie, liefde en een veranderend Amerika, terwijl producer Shooter Jennings zorgt voor een warm, organisch geluid. De sterke opener 'Dollar General' schetst op indrukwekkende wijze de teloorgang van kleine Amerikaanse gemeenschappen, terwijl 'History Repeats Itself' laat horen hoe verleden en heden onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Het emotionele hoogtepunt is zonder twijfel 'Favorite Hello', een ontroerende ode aan Barhams overleden hond Bueller #BJBarhammade mecryinpublic.
De sobere instrumentatie en de oprechte zang maken het verlies voelbaar.
Ook '4x60', 'Out There in the Dark' en de afsluiter 'Bad Habits' behoren tot de hoogtepunten. 'New Ways to Lose' is een verzameling tijdloze songs die steeds meer indruk maken en bewijzen dat American Aquarium tot de absolute top van het genre behoort. (Thijs Walhof)

Chris O'Leary - Blue Collar
Down-to-earth, actuele en energieke Chicago blues, diepgeworteld in de traditie van weleer. Met een moderne sound en klankkwaliteit, dat wel! Zo klinkt Blue Collar, het nieuwe album van Chris O'Leary, het tweede -door hemzelf geproduceerde- album voor Alligator Records. De klank van zijn stem komt een beetje in de richting van Kim Wilson, maar is wat minder schreeuwerig. Die zang zit ook lekker vooraan in de mix; goed voor de verstaanbaarheid! Blue Collar bevat zowel een aantal uptempo als slow-blues nummers en hier en daar een lekkere shuffle. O'Leary's mondharmonica is zonder meer 'outstanding'. Geen over-the-top krachtpatserij, maar goed gedoseerd en inlevend. Kortom: een eerlijk bluesalbum van een eerlijke muzikant, met zelfs ruimte voor Memphis soul op Am I The Only Fool en voor de swampy accordeon van Wayne Toups op "Live Baby Gators". (Fons Delamarre)

Andrew Sa - American Rough
Het is ongelooflijk dat dit het debuutalbum is van Andrew Sa. Het is prachtig gearrangeerd met traditionele instrumenten die te vinden zijn binnen country, zoals westerngitaar en pedal steel. Daarnaast hoor je vioolarrangementen op Follow en een subtiele saxofoon op Your Whisper. Op You Turned Me On kan je een blazersarrangement horen wat doet denken aan een countryversie van crooners in de jaren '40 en '50. Andrew vertoont zijn rustige en geoefende stem, een stijlvolle vibrato en harmonieën op de juiste plaatsen. Hij zoekt niet zijn toevlucht in de lyrische thema's die veel van zijn mannelijke collega's wel doen, zoals bier, tractoren en hartenleed. Hij zingt over zijn ervaringen in de liefde en masculiniteit, dat wel, maar als lid van de queer community. Het is een welkom geluid in het soms zo conservatieve Americana-genre. Het is een sterk debuut, met, nogmaals, een goede instrumentatie en een frisse wind binnen country. (Willem Sloet)

De krenten uit de pop

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.
Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.
De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

MARY IN THE JUNKYARD – Role Model Hermit
Het debuutalbum van de Britse band mary in the junkyard lijkt vrijwel uit het niets te komen, maar wat hebben deze jonge honden uit Londen een bijzonder klinkend, veelzijdig en aansprekend album afgeleverd. De leden van de Britse band zijn nog piepjong, maar ze slagen erin om een origineel geluid te creëren en het is een geluid dat de fantasie voortdurend prikkelt. Het is misschien even wennen aan de stem van Clari Freeman-Taylor en ook de mix van invloeden op het album is zeker niet alledaags, maar mary in the junkyard heeft een album gemaakt dat je blijft verrassen en dat zich ondertussen steeds genadelozer opdringt.

IAN SWEET – Shiverstruck
Het maken van een nagenoeg perfect maar ook interessant popalbum is niet zo eenvoudig, maar na het fantastische SUCKER uit 2023 heeft Jilian Medford, oftewel IAN SWEET, er met Shiverstruck nog een gemaakt. Ook op het nieuwe album van IAN SWEET domineren de lekker in het gehoor liggende popsongs, maar de songs van Jilian Medford hebben altijd net dat beetje extra dat van een goede popsong een memorabele popsong maakt. Het is een kunst die Chappell Roan tot in de perfectie beheerst, maar ook IAN SWEET schudt de ene na de andere nagenoeg perfecte popsong uit de mouw.

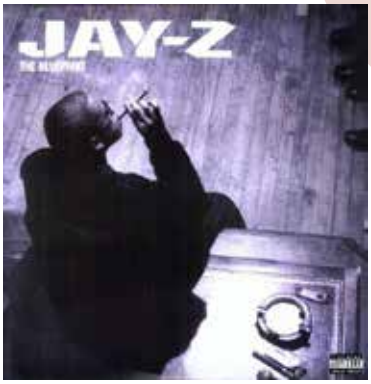

Bella Kay – My Reckless Abandon
De pas 20-jarige Bella Kay geldt al een tijdje als een van de grote beloften in de pop en die belofte maakt ze waar met haar aansprekende debuutalbum My Reckless Abandon, dat een duidelijk eigen geluid laat horen. My Reckless Abandon flirt met mainstream pop, maar het album heeft ook een andere kant. De 'coming of age' songs van Bella Kay neigen hier en daar immers ook naar indie en laten dan horen dat de jonge Amerikaanse muzikante interessanter is dan de meeste van haar collega popsterren. Het levert een album op dat zeker boven het maaiveld uitsteekt, maar helaas wat wordt genegeerd door de critici. (Erwin Zijleman)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2001.

JAY-Z
The Blueprint

Jay-Z's magnum opus 'The Blueprint' kwam uit op 11 september 2001, en nu, 25 jaar na dato, mogen we wel concluderen dat dit album echt tot de allerbeste HipHop-albums aller tijden behoort. In tegenstelling tot zijn voorgaande albums kenmerkte 'The Blueprint' zich door de grote invloed van soulmuziek in de producties van met name Kanye West en Just Blaze. Voor hen betekende 'The Blueprint' ook hun grote doorbraak als gerespecteerde producers. Jay-Z blijft een begenadigd rapper en op deze plaat gaat hij ook behoorlijk tekeer tegen collega-rappers zoals Nas en Prodigy (van Mobb Deep). 'The Takeover' is tot op de dag van vandaag een iconische diss-track. J Hov neemt alle raps voor zijn rekening op 'The Blueprint' en hij draagt dit ook met verve. In die tijd stonden veel albums vol met featurings, maar Jay-Z heeft dat dus helemaal niet nodig om een vet album af te leveren. Er is slechts één gastoptreden van een rapper en dat is Eminem op het ook door Eminem geproduceerde 'Renegade', in mijn ogen één van de beter tracks op dit album. Na 25 jaar heeft deze plaat nog niets aan kracht ingeboet en het is verplichte kost voor de nieuwe generatie HipHop-liefhebbers. (Dirk Monsma)

MOS DEF
The Ecstatic

Your rapper's favourite rapper…. Een titel die je vaak hoort als men het heeft over Mos Def (tegenwoordig bekend als Yasiin Bey). Hij zette zijn eerste schreden in de HipHop in 1995 als lid van de groep Urban Thermo Dynamics, om vervolgens naam te maken als onderdeel van het superduo Black Star (samen met Talib Kweli) eind jaren 90. In 1999 verpletterde hij de HipHop-wereld met zijn solodebuut 'Black on Both Sides' en met dat album legde hij de lat torenhoog voor zichzelf. Dit resulteerde in de jaren daarna dan ook in twee behoorlijk lauw ontvangen albums die ervoor zorgden dat de HipHop-liefhebbers zich terecht afvroegen of we de uiterst talentvolle lyricist ooit nog in zijn topvorm zouden meemaken… Mos Def begon zich steeds minder thuis te voelen in de muziekindustrie en hij stortte zich in die jaren ook op een acteercarrière.

Maar gelukkig gloorde er hoop aan het einde van de 00's toen Mos Def zijn vierde album 'The Ecstatic' aan de wereld presenteerde. Door velen werd dit album gezien als de wedergeboorte van de extreem getalenteerde MC die men zo lang had gemist. Met hulp van producers Madlib, Oh No en J Dilla, claimde Mos Def zijn toppositie weer in de HipHop gemeenschap. Sociaal bewogen lyrics, zijn sterke delivery in zowel raps als zang, gemixt met invloeden uit jazz, Spaanse muziek, Oosterse muziek en poëzie, maken 'The Ecstatic' een waanzinnig HipHop-album dat zich zeker kan meten met zijn glorieuze debuut tien jaar eerder. De eerlijkheid gebied me te zeggen dat de Mos Def/Yasiin Bey van na 'The Ecstatic' me steeds minder heeft weten te overtuigen; met name zijn live performances zijn zelfs een flinke beproeving voor de doorgewinterde HipHop-junkie. Gelukkig kunnen we ons nu verlekkeren aan de vette reissue van 'The Ecstatic', want dat verdient dit album alleszins! (Dirk Monsma)

CLASSIC JAZZ VINYL

In een echte jazz-Odyssee gaan we langs vijf havens. Havens waar je gewoon één keer in je leven voor anker moet zijn gegaan vóórdat je je finale ankerplaats (hoor ik daar al Penelope?) bereikt hebt. Leuk weetje in het licht van onze sterfelijkheid: zolang je jazz luistert, zit het met je muzikale gezondheid goed. Er is wel één voorwaarde, anders werkt het niet: je moet blijven luisteren! Zonder gekheid: grijp je kans, navigeer als Odysseus door deze 10 jaar classic jazz history. Van Chet Baker naar Herbie Hancock. En de uitdagende tussenstops zijn al even fraai. Tegen acceptabele 'havengelden'. Enjoy this trip! Tevens zijn al deze albums nu tijdelijk koopjes!

CHET BAKER
Chet Baker Sings
Voor elke gemoedstoestand heeft Chet Baker een liedje voor je wat je oren en je hart zachter maakt. Als je te snel verliefd bent, als je het gevoel hebt dat je leven stil staat en dat van anderen door beweegt. Als je niet weet hoe je je liefde wil verklaren dan luister je naar 'My Funny Valentine'. En als je even de zin van de dingen niet ziet, luister dan naar 'Look For The Silver Lining'. Dan breekt ook de zon weer door de wolken. (Vera Verwoert)

ART BLAKEY & THE JAZZ MESSENGERS
Moanin'
Iedereen die zelf jazz speelt, kent Moanin': een classic call & response. Blakey drumt hier prominent. Lee Morgan, toen 20 jaar(!), vult zijn trompetsolo's schitterend in. Blues en gospel zijn nooit ver weg, dit is hard-bop all the way. Misschien wel Blakey's beste. (Sjef Moerdijk)

LEE MORGAN
The Sidewinder
Deze plaat is ideaal luistervoer voor de prille jazzliefhebber. Je bent nooit te oud om dit genre te leren waarderen. De titeltrack is een regelrechte klassieker, en behoort al meer dan 60 jaar tot de jazzstandards. Barry Harris zet met zijn pianospel de toon en Billy Higgins speelt een boogaloo groove enkel op zijn snare en rechtercymbal. Lee Morgan maakte met deze vrolijke soulvolle jazzplaat zijn comeback als trompettist en speelt samen met tenorsaxofonist Joe Henderson de sterren van de jazz hemel. (Vera Verwoert)

HORACE SILVER
Song for My Father
De track Song for My Father, van het gelijknamige album (1965) van het Horace Silver Quintet, is een landmark compositie en wellicht de meeste bekende tune van Silver. De muziek vond haar inspiratie in een reis die Silver maakte naar Brazilië. Hij werd daar helemaal gegrepen door de bossa nova ritmes. De titelsong heeft een Kaapverdische melodische opbouw. Daarom werd de song opgedragen aan zijn vader, die geboren werd in Kaapverdië en de hoes siert. Het album wordt wel gezien als behorende tot de meest belangrijke hard bop-releases en was een mainstream succes voor Blue Note. (Ruud Jonker)

HERBIE HANCOCK
Maiden Voyage
Acht maten piano en drums… Off we go. De crew: Davis zijn kwintet (zonder de maestro) met trompettist Freddie Hubbard in topvorm. Aan boord verder leader Hancock (piano), Coleman (tenorsax), Carter (bas) en Williams (drums). Hun koers: modal jazz. In de gelijknamige song Maiden Voyage voel je de wind. Is er nog plek? Ik wil mee! (Sjef Moerdijk)

DJ CORNER

Dave & Joppe belichten fenomenen
uit de wereld van het dance vinyl!

(door: Joppe Harinck & Dave van den Bosch)

GIEGLING
Various artists - Ende Guht alles guht

Even gingen er geruchten dat deze box set (6LP!) de allerlaatste Giegling release zou worden. De titel leek dat te suggereren en ook de finish-vlaggen op een paar van de platen riepen vragen op. Maar gelukkig zijn er inmiddels alweer twee nieuwe releases aangekondigd (van Volkan Akin en Edward) en lijkt het circus uit Weimar gewoon door te trekken zoals gebruikelijk.

Dat de box een gewild item is wordt bewezen door de bizarre prijzen die mensen er nu al voor vragen op Discogs, maar wij hebben na geduldig wachten eindelijk wat voorraad gekregen. Wie de distributie eigenlijk precies doet is meestal ook niet helemaal duidelijk, waarschijnlijk omdat ze dit zelf organiseren en het lang niet altijd hun hoofdprioriteit is om de platen overal precies op tijd in te leveren. Sommige releases zijn zelfs uitsluitend handje-contantje op hun eigen feesten te koop geweest. De rest van de tijd zullen ze druk zijn met het organiseren van de uitgesponnen feesten die ze wereldwijd in alle grote steden doen. Als een rondreizend gezelschap brengen ze, vaak weekenden lang hun beroemde sfeer met zich mee, melancholisch, dromerig, mistig en spannend. De dansvloer vaak in nevelen gehuld met een eenvoudig maar effectief lichtplan. De line-ups bestaan voor een groot deel uit hun eigen oorspronkelijke leden (Konstantin, Leafar Legov, Map.ache en Edward) met daarnaast steevast een aantal introducees die bij hun sound passen (Thomas Melchior, Jan Jelinek of O.Bee en Tomas Station). Deze box is van die opzet eigenlijk een weerspiegeling. Met veel werk van hun vaste leden, maar ook bijdragen van Nina Kraviz, Vera en Ricardo Villalobos.

Helemaal nieuw is de hype rondom Giegling releases niet, zo zijn er mensen die pas vanaf 900 euro afscheid willen nemen van hun Traumprinz - Mothercave uit 2017. Mogelijk dat een deel van de aantrekkingskracht in het diy-karakter van de groep zit. Zo organiseerden ze een teken-workshop voor kinderen, waarbij alle kinderen een plaat van Edward mochten versieren, waardoor elk exemplaar uniek werd. Of hebben ze stof op een van hun hoezen laten dwarrelen uit de locatie waar ze hun eerste feesten gaven als kunststudenten aan de Bauhaus academie. Zelfs de posters ter aankondiging van hun evenementen zijn vaak handgemaakt en worden door de leden zelf in de stad verspreid.
Veel stof zal er op deze box overigens niet komen, daarvoor is er simpelweg te veel te ontdekken en is de muziek zoals altijd niet digitaal te krijgen. Ende guht, alles guht. (Joppe Harinck)

Achter de schermen met DJ St. Paul

Op Best Kept Secret dansen binnen een uur queer-popfans, goths en Nederlandse hiphopheads in dezelfde tent. Niet ondanks elkaar, maar dankzij één dj: St. Paul. DJ St. Paul trekt zich niks aan van muzikale hokjes, bemant en cureert op Best Kept Secret het podium 'The Floor' en is op bijna elk festival te vinden; dan wel als gast, maar nog vaker achter zijn draaitafel. Op vrijdagochtend is hij in TivoliVredenburg te vinden om een aflevering van zijn podcast St. Pauls Boutique (quizvraag: waar refereert dit naar?) op te nemen. Tussen de opnames door vertelt hij hoe je een festivalpubliek in beweging krijgt, waarom een ballad net zo goed werkt als een banger en wat er allemaal achter de schermen gebeurt bij zijn drukke festivalzomer.

(Door: Lotte Hurkens)

Best Kept Secret

The Floor: een van de podia op Best Kept Secret, bekend om non-stop dansen, vele uiteenlopende dj-sets uit alle denkbare genres en zelfs artiesten die voor het allereerst achter een draaitafel plaatsnemen. Al die sets worden door St. Paul aan elkaar gelijmd. Wat maakt een avond op The Floor nu eigenlijk succesvol? "Het meest gelukkig was ik qua formule op vrijdagnacht", vertelt Paul. "Eerst stond Alice Olsthoorn te draaien: in your face, queer, pop en unapologetic. Vervolgens Ofra: darkwave-achtige muziek, bijna compleet de tegenovergestelde sfeer met sigaretrokende, Nick Cave-adorerende, dresscode zwart-types. En toen, een halfuur later, stond Iliasopdebeat (producer van Mula en Mula B) er. Bomvolle dj-booth, vol vrienden uit de muziekindustrie – Mula zelf stond ook – en vooraan allemaal jongens die gewoon de beste hiphopbeats-tijd van hun leven hadden. Dan heb je in een korte tijd drie, bijna elkaar uitsluitende subculturen, die toch onder één dak samenkomen. En het blijft The Floor, het blijft Best Kept Secret."

Op The Floor staan niet alleen dj's achter de draaitafels. Paul nodigt ook regelmatig artiesten uit die normaal gesproken nooit draaien. "Ik zeg altijd als eerste: maak je niet druk om techniek. Het gaat in jullie geval echt om selectorschap." Voor wie dat wil, biedt Paul vooraf een dj-cursus aan. Hoe artiesten hun voorbereiding aanpakken, loopt echter uiteen. Zo had Khruangbin geen behoefte aan een cursus: tijdens hun set zetten ze gewoon de ene langzame soultrack na de andere aan. Fade-in, fade-out. "Het was zo relaxt, de zon scheen… En ik heb alleen maar lopen shazammen." Aan de andere kant van het spectrum heb je artiesten als Chibi Ichigo. Maandenlang oefende ze met draaien en leverde een ijzersterke set af. Chibi Ichigo noemde het eerder in een interview met Mania "de mooiste dag van mijn leven tot nu toe". Na haar set hield ze er zelfs een boeker voor haar dj-gigs aan over.

De persoonlijke invalshoek ziet Paul graag terug in de sets. Zo draaide Madra Salach dit jaar een volledig Ierse set. "Ierland is sowieso wel hét land: dat activisme... Er komt ook zóveel vandaan: Kneecap, Fontaines D.C., The Mary Wallopers. En natuurlijk Madra Salach." Madra Salach draaide onder meer Sinéad O'Connor en Lankum. "Ik draai zelf ook Sinéad O'Connor, maar als je die mensen Sinéad hoort draaien die daarmee zijn opgegroeid, dan krijgt het nog zóveel meer karakter."

Dansen op wat de pot schaft

"Dansen op wat de pot schaft" is uitgegroeid tot de officieuze slogan van St. Paul. Waar veel dj's zich specialiseren in een subgenre (van een subgenre van een genre), blijft St. Paul juist in de volle breedte draaien, het liefst zo eigenzinnig mogelijk. Een goed voorbeeld daarvan is het nummer dat steevast meegaat naar elke boeking deze zomer: Nederland van Spinvis en Vinkenoog. "Het zet je meteen op het verkeerde been, want de tekst is eigenlijk al uit de jaren '60 en met die elektronica eronder geloven mensen bijna niet dat het Spinvis is." De tekst, hoewel tientallen jaren oud, voelt nog altijd pijnlijk relevant. "Ik vind niet dat elke dj activistisch moet zijn, maar je vertaalt wel de tijdsgeest. Voor mij is het bijna onmogelijk om het níet mee te nemen."

Het is een track die niet iedere dj zomaar in een set zou gooien. Dat geldt ook voor een ballad. Of voor een nummer als I'm Not in Love van 10CC: niet per se dansbaar, maar wel prachtig mooi. "Ik vind de pieken gaaf, maar ze staan voor mij in dienst van wat je erna of ervoor draait. Het allervetst zijn de nummers waarvan je niet gaat weten hoe ze gaan landen, maar ze gewoon té mooi zijn: je moet ze draaien." Juist die momenten waarop je even niet danst, maar alleen luistert, met of zonder biertje in de hand, maken een avond bijzonder. St. Paul is er óók voor de niet-dansers.

Fan (van Beroep) in de Moderne Tijd

Muziek ontdekken is tegenwoordig een heel andere sport: vroeger gebeurde dat in de platenzaak, nu vaak via de telefoon. Wat er tegenwoordig op één dag aan muziek verschijnt, was vroeger genoeg voor een heel jaar. "Ik ben echt zo'n omnivoor geworden in mijn consumptie. Je ziet de hele tijd via je telefoon een snippet in iemands story, checkt snel een playlistje... Het is een soort non-stop overprikkeling. Hoe verdeel je je aandacht?" Maar wat hij juist mooi vindt aan deze tijd, is dat popcultuur volgens hem een soort kapotte teletijdmachine is. Nieuwe generaties luisteren net zo makkelijk naar muziek van veertig jaar geleden als naar nieuwe releases, mede dankzij films, series en TikTok. "En dan is een platenzaak natuurlijk al helemaal een soort snoepwinkel!"

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland gezien door onze medewerkers.

DTRH – Een nabeschouwing + Mania's top 10!

Eindelijk weer bijgekomen van Down The Rabbit Hole. Hoewel alle jaren soms in elkaar overlopen in een waas van brakheid en vermoeidheid, merkten wij toch weer dat het dit jaar nét wat anders aanvoelde dan vorig jaar. Waar je vorig jaar geen enkel optreden kon zien, zonder een praatje, vlag, of complete show gewijd aan Palestina (denk aan Massive Attack vorig jaar), merkte we daar dit jaar vrij weinig van -- op een paar expliciet politiek geladen shows als IJsland of Kaat van Stralen. Ook was het dit jaar rustiger: niet uitverkocht en een teruggeschaald terrein. Het publiek leek bovendien vooral uit begin-dertigers te bestaan; misschien juist de groep die zich een festivalkaartje nog kan veroorloven. Er werd naast gefeest in ieder geval ook opvallend aandachtig geluisterd. Dat is dan weer het voordeel van een publiek dat niet alleen voor het festival zelf lijkt te komen, maar ook echt voor de muziek en daar draait het nu uiteindelijk om! Dit zijn volgens de Mania de tien beste optredens van Down The Rabbit Hole.
(Door: Liz Bosman, Mees de Zwart en Lotte Hurkens)

1.David Byrne
Het enige negatieve dat we over de show van David Byrne kunnen zeggen, is dat hij maar een uur duurde in plaats van anderhalf (kom op, DTRH!!). Dat de voormalige Talking Heads-frontman op zijn 74e nog zo energiek, fris en fantastisch voor de dag komt, is bewonderenswaardig. Zijn dertienkoppige band marcheert en danst over het podium terwijl iedereen tegelijkertijd een instrument bespeelt: het voelt als een bijna-Broadwaywaardige productie. Ook Talking Heads-klassiekers schuwt Byrne niet. Psycho Killer, This Must Be the Place, Slippery People, Once in a Lifetime, Life During Wartime, Houses in Motion en And She Was passeren allemaal de revue. Net als vorig jaar waren het juist de veteranen die tot de hoogtepunten behoorden. Toen waren dat Patti Smith, Beth Gibbons en Iggy Pop; dit jaar bewees Byrne opnieuw waarom hij een levende legende is.

2.Oklou
Oklou maakte in 2025 een van de beste albums van het jaar, vol prachtige songwriting en sprankelende hyperpop die moeiteloos overvloeit in dromerige ambient. Haar optreden op Down The Rabbit Hole voelde daardoor als een unieke kans, zeker omdat ze nog niet veel heeft getoerd sinds ze moeder is geworden. De show, met een schommel en een handheldcamera die haar van dichtbij volgde, gaf het optreden een extra intieme dimensie. Alles voelde even magisch en dromerig als haar muziek. Tegelijkertijd viel er ook genoeg te dansen, bijvoorbeeld op Harvest Sky (met Underscores). Prachtig.

3.Florence + The Machine
Na haar laatste album 'Everybody Scream', een theatraal album waarin ze een donkere periode achter zich laat, zweeft Florence + The Machine nu over het podium. Een goede geest in een haunted house. Haar fenomenale stem blaast iedereen ondertussen omver. Ze krijgt het hele veld stil terwijl ze a capella zingend door het publiek loopt, organiseert een offerfeest waarbij honderden fans tegelijkertijd op de schouders van hun vrienden komen te zitten en eigen feestje hebben op de tweede verdieping van het veld. Tegen het einde van haar show verzoekt ze het publiek hun telefoon weg te doen bij Dog Days Are Over. En wat zijn we blij dat we deze show zelf zonder afleiding konden ervaren.

Top 10 lijstje DTRH

1.David Byrne
2.Oklou
3.Florence + The Machine
4. Peaches
5. The XX
6. Kaat van Stralen
7. IJsland
8. Folk Bitch trio
9. Tomora
10. Last Dinner Party

GE SPOT

Hele fijne nieuwe bandjes, superleuke nummers en meer moois...

LOWLANDS

Voor de Lowlands-ganger die verder kijkt dan de headliners: hierbij drie tips voor acts die misschien onder de radar zijn gebleven of zijn verdwenen in het overvolle blokkenschema. Juist tussen de kleinere namen staat Lowlands bekend om zijn excentrieke programmering. Vaak vroeg op de dag te vinden of natuurlijk in de X-Ray. (Door: Lotte Borst)

Politie Warnsveld
Deze band zit bij mij sinds 2024 op mijn radar en ze zijn niet gestopt met nederpop bangers maken! Met een nieuwe EP uit lijken ze dit jaar de zomerfestivals te veroveren met hun 80s throwback ska die punky is en relevante onderwerpen weet aan te snijden. Toch durven ze ook lekker onbeschaamde poppy hooks erin te gooien. Hun liveshows hebben veel energie, en daarom is het perfect voor het begin van jouw vroege zondag op Lowlands; brak, moe, warm? Of zoek je gewoon een plek voor de eerste danspasjes van de dag? Door mee te zingen met Videotheek of Tikkende Tijdbom zul je spontaan al je levensenergie terugvinden.

Chalk
Voor een transcendente en tegelijk opzwepende ervaring moet je bij Chalk zijn. Van hypnotiserende Underworld-achtige soundscapes, tot techno-beats, tot electro-punk riffs, Chalk heeft wat van alles. Live levert dit een overdonderende muur van geluid op. Een perfecte plek om je weekend te beginnen op de vrijdagmiddag: roep je innerlijke punk op en raak jezelf kwijt in de beats.

Violent Magic Orchestra
Violent Magic Orchestra zal je naar de volgende, nog onbekende wereld brengen. Stap in de Death Rave en laat je onderdompelen in hun magische, duistere en experimentele wereld. Een combinatie van alles van black metal tot techno tot gabber tot noise en alles daartussenin. Ook hoort er natuurlijk een visuele show bij om je te kunnen begeleiden naar het hiernamaals, waar er overigens geen verschil bestaat tussen genres. Begin je vrijdagnacht goed en stel jezelf bloot aan auditieve en visuele sensaties die je nog nooit hebt ervaren.

Halfjaarlijst Mania

Even inchecken… Wat hebben we al een hoop mooie platen gekregen dit jaar. Van IDM tot soul en van indierock tot compleet gestoorde prog-jazz-rock: uit alle hoeken en genres kwamen parels. Dit zijn onze tien favorieten van de eerste helft van 2026!

1. Boards of Canada - Inferno
De Schotse IDM-meesters zijn terug en hoe. Ambient, IDM, hauntology met occulte sferen, vintage vocalsamples en live-instrumentatie leidden tot een van de beste albums van dit (half)jaar!

2. Abel & Sef - IJsland 2
Na hun knaller IJSLAND (1) zijn Abel en Sef dit jaar opnieuw met een activistische en dit keer nog gestoordere plaat, IJsland 2, gekomen. Faisals productie nog wackier en Abel en Sefs lyrics nog gevatter. Want heeft de revolutie geen swag? Mij niet bellen.

3. Olivia Rodrigo - you seem pretty sad for a girl so in love
Olivia Rodrigo is misschien wel de beste songwriter in de pop sinds Taylor Swift! Met dit conceptalbum legt ze een relatie onder de microscoop, van begin tot einde. Haar inspiratie haalde ze deels uit The Cure; Robert Smith heeft zelfs een feature!

4. Jalen Ngonda - Doctrine of Love
Soul maakt een comeback, Jalen Ngonda staat aan het front. Vanaf de albumopener Anyone In Love is duidelijk dat Ngonda zijn klassiekers kent, maar hij weet het eigen te maken. Een ijzersterk album, zonder fillers.

5. Hiqpy - Slow Death of a Good Girl
Nederlands grootste indiebelofte maakt het waar! Berucht om hun livesound, nog voor ze überhaupt iets hadden uitgebracht, maar nu weten ze die sound te vertalen naar een ontzettend sterke debuutplaat.

6. RAYE - This Music May Contain Hope
In een tijdperk waarin de halve wereldbevolking kampt met chronische depressie, komt RAYE tot onze redding. Veelzijdig, zoals we van haar gewend zijn: inspiratie haalt ze uit nineties-dance, fifties-jazz, retrosoul en opera. Samen vormt het een hoopvol meesterwerk.

7. Gorillaz - The Mountain
Een plaat die in het teken staat van de dood en toch zo troostend klinkt. Een plaat vol multiculturele invloeden, geïnspireerd door India, met talloze iconische cameos.

8. Aldous Harding - Train on the Island
Train on the Island is een album dat iets meer tijd nodig heeft om onder je huid te kruipen. Maar wanneer het dat doet, kun je blijven luisteren naar een album vol muzikale diepgang, met de fascinerende stem van Aldous Harding als kers op de taart.

9. Dove Ellis - Blizzard
Dove Ellis' fragiele folkrock kraakt op precies de juiste manieren. Een prachtig debuutalbum met een duidelijke hoofdrolspeler: de wonderschone stem van Ellis. Aanrader voor fans van Jeff Buckley!

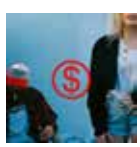

10. Angine de Poitrine - vol. I & II
Deze Canadese aliens bliezen onze sokken af, recht vanuit het algoritme. Prog-jazz-rock met polkadots is precies wat de wereld anno nu nodig heeft.

Bubbling under:
Underscores - U,
Momoko Gill - Momoko
Slayyyter - WOR$T GIRL IN AMERICA

REISSUES

BRING ME THE HORIZON 👍
Count Your Blessings | Repented
(Sony / RCA)
Op dit album hoor je hoe de band het eerder uitgebrachte Count Your Blessings uit 2006 opnieuw heeft opgenomen. Dit is een band die sinds haar ontstaan een enorme ontwikkeling heeft doorgemaakt en dus eigenlijk helemaal niet meer dezelfde muziek maakt als destijds. Ook live spelen ze die oude nummers nauwelijks. Kunnen ze het nog wel? Fans online vroegen ze zich af hoe dit album zal klinken: zouden ze alles in de huidige stijl omschrijven, of wordt het een moderne productie van het origineel? Het antwoord op vraag 1 is JA, ze kunnen het nog steeds. Voor vraag 2: het is ze gelukt om een moderne versie uit te brengen die gewoon moderner klinkt en betere geluidskwaliteit heeft. De stijl van de vocals is op sommige plaatsen iets aangepast, maar over het algemeen zijn ze trouw gebleven aan het origineel. Nu ze meer budget hebben voor een goede productie, is het mooi om te zien wat ze ervan maken, chapeau! (Willem Sloet)

BRONSKI BEAT
Truthdare Doubledare
Met hun droge metalige staccato jaren 80 sound past Bronski Beat past in het rijtje Depeche Mode, Duran Duran, Petshop Boys e.v.a. die de popsound destijds bepaalden. Ten tijde van Truthdare Doubledare had Jimmy Somerville (Smalltown Boy!) de band al verlaten. In het oeuvre van Bronski Beat wel een klassieker met thematiek rondom queer life, relatieproblematiek en politiek activisme. Nog steeds actueel dus. Deze release is remastered en klinkt diep en kraakhelder. Maar ook expanded met een weelde aan extra's, remixen en bijzondere versies. (Frank Renooij)

CASIOPEA
Casiopea
In 1979 schudde dit debuutalbum van gelijknamige Japanse jazzfusionband de muziekwereld wakker, de band kreeg de catchphrase: "thrills, speed, super technique". Voor een modern oor doet dit album soms wat denken aan de soundtrack van Mario Kart; dat is niet gek. Componist Koji Kondo benoemt J-fusion bands als Casiopea als enorme muzikale invloed. De muziek is technisch verbluffend, vol zomerse grooves, geweldige solo's en complexe composities, maar voelt nergens pretentieus dankzij de luchtigheid die het hele album uitstraalt. Een perfecte gateway naar jazzfusion. (Lotte Hurkens)

INSANE CLOWN POSSE
The Great Milenko
Ruim een kwart eeuw later klinkt The Great Milenko nog altijd als een onwaarschijnlijke botsing tussen horrorcore, zwarte humor en maatschappijkritiek. De grove grappen en groteske personages verhullen een verrassend doordachte productie, waarin rock, hiphop en theatrale intermezzo's voortdurend in elkaar grijpen. Niet alles heeft de tand des tijds even goed doorstaan, maar de compromisloze eigenheid spat nog altijd uit iedere track. Een cultklassieker die weigert zich te laten temmen. (Wim Koevoet)

MOJAVE 3
Puzzles Like You
Het enige nadeel van de verder in alle opzichten geslaagde terugkeer van Slowdive is het gemis van Mojave 3, de naam waaronder Neil Halstead en Rachel Goswell in 1995 verder gingen na het uiteenvallen van de legendarische shoegazers. Vijf prachtige albums volgden, vol pastorale folkrock en dreampop. Helaas bleven die onder de radar van de meeste muziekliefhebbers bleven, maar gelukkig volgt nu een herkansing, zowel op cd als op vinyl. Op Puzzels Like You, vooralsnog de zwanenzang uit 2006, werd de voorheen vrij ingetogen sound uitgebreid met Beatleske pop en onweerstaanbare hooks, die nog altijd naar meer smaken. (Marco van Ravenhorst)

MOJAVE 3
Ask Me Tomorrow
Nadat Slowdive er wegens het uitblijven van succes het bijltje bij neergooide, gingen Neil Halstead, Rachel Goswell en Ian McCutcheon verder onder de naam Mojave 3. Ask Me Tomorrow verscheen in 1995, nauwelijks negen maanden na het ambientachtige Pygmalion. De plaat bevat een mix van dreampop en pastorale folkrock die, net als eerder de shoegaze, zijn tijd misschien iets te ver vooruit was. Lovesongs On The Radio, You're Beautiful, Where Is The Love, After All: het ene schitterende nummer na het andere. Meestal gezongen door Halstead, maar altijd fraai ondersteund door Goswell. Van de vijf albums die Mojave 3 maakte, is dit misschien wel de mooiste. (Marco van Ravenhorst)

ROBYN
Complete Body Talk
In 2010 verscheen de single "Fembot", samen met het nieuws dat Robyn dat jaar niet één, maar twee korte albums zou uitbrengen, te beginnen met Body Talk, Pt. 1, dat in juni uitkwam. Drie maanden later volgde Body Talk, Pt. 2, met daarop de single "Hang With Me" een samenwerking met Snoop Dogg. In november 2010 verscheen Body Talk, een compilatie van nummers van de eerdere mini-albums plus nieuwe nummers. Anno 2026 verschijnt Complete Body Talk met nog eens vijf extra nummers. Een mooiere vorm van recycling zeker daar Robyn veel van haar songs nog beter laat klinken. Ik maakte toevallig op een festival in België in 2014 kennis met dit Zweedse fenomeen. Ze trad samen op met Royksopp (die ook van de partij zijn op Body Talk) en gaf een show die qua erotiek en gedurfde beats zijn gelijken niet kent! Ik werd omvergeblazen en sindsdien heeft Robyn me dus gegrepen. Ze trakteerde ons tussentijds op twee schitterende albums Honey (2018) en onlangs Sexistential (2026). We was afgelopen zomer als special voorprogramma bij de concerten van Harry Styles in de Arena. Dat zal haar ongetwijfeld veel nieuwe fans opgeleverd hebben. (Frank de Bruin)

ORGEL VRETEN ZA 17.10.26

WODAN BOYS DO 15.10.26

BELLE & SEBASTIAN DI 08.12.26

KOVACS DO 28.01.27

J. BERNARDT VR 11.12.26

MYRATH ZA 03.10.26

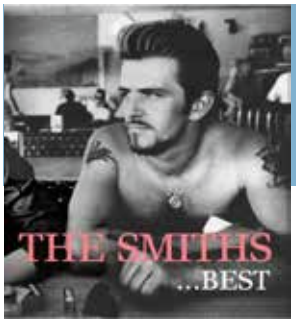
DOORN ROOSJE

Vergeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

PAT AND LOLLY VEGAS
At The Haunted House (1966)
Midden jaren zestig was het niet ongewoon om hele platen vol met covers van recente hits af te leveren. Dat leverde geweldige albums op (Johnny Rivers!) en totaal verspilling van talent (De totaal overbodige LP Beau Brummels 66). Doorgewinterde producer Snuff Garrett en het jonge talent Leon Russell hadden al enige tijd een band op het oog in de Haunted House Club en besloten hetzelfde trucje uit te halen. De jonge Native Americans Pat en Lolly wisten ze echter te overtuigen om het 50/50 te doen, en zo toch wat eigen songs te slijten. Gelukkig maar, want hun enige LP uit 1966, overigens geen live LP zoals de titel doet vermoeden, blinkt niet alleen uit in uitstekende covers van Wilson Pickett en The Rolling Stones. Het is vooral hun eigen materiaal, een mix van rock en soul, wat niet onterecht met de Young Rascals vergeleken zou kunnen worden, wat enorme indruk maakt. Zoals gemeld, hun enige LP, maar toch klinken Pat en Lolly bijna elke dag in uw huiskamer, aangezien ze een aantal jaren later de band Redbone begonnen, wiens Come And Get Your Love tegenwoordig furore maakt in de reclameblokken. Maar wij zijn hun eerste, geweldige schreden natuurlijk niet vergeten. (Jurgen Vreugdenhil)

THE SMITHS
The Best... I & The Best... II
(Warner)
LP, CD

Ruim dertig jaar na de oorspronkelijke release keren The Smiths' compilatiealbums Best I en Best II terug op cd en vinyl. De tracklists zijn onveranderd, maar dat maakt deze heruitgaven niet minder interessant. Samen vormen ze een fraai overzicht van een band die in slechts vier studioalbums een indrukwekkend oeuvre naliet. Best I richt zich vooral op de singles, met klassiekers als This Charming Man, How Soon Is Now? en Panic. Best II duikt dieper de catalogus in, met onder meer The Boy With The Thorn In His Side, Heaven Knows I'm Miserable Now en het onovertroffen There Is A Light That Never Goes Out. Begin juni zag ik tributeband The Smiths Presumably in De Oosterpoort in Groningen. Een feest om mee te maken: voor jong – met oude zielen – en oud. Alle klassiekers kwamen voorbij, met als hoogtepunt het massaal meegezongen There Is A Light That Never Goes Out. Voor mij nog altijd een van de mooiste nummers ooit geschreven. Een reünie van The Smiths lijkt voorgoed uitgesloten. Mede daarom voelen deze twee compilaties als waardevolle hebbedingen en een luisterrijke manier om een van de invloedrijkste bands uit de popgeschiedenis levend te houden. En misschien ook een beetje vrede te sluiten met iets wat nooit meer terugkomt. (Jelle Teitsma)

KYLIE MINOGUE
Light Years, Aphrodite, Kiss Me Once & X
(Warner)
LP

Goed nieuws voor de liefhebbers van het Australische popfenomeen! Haar geprezen albums Light Years (2000), Aphrodite (2010) en Kiss Me Once (2014) zijn na lange tijd eindelijk weer op vinyl verkrijgbaar! Ook op vinyl te koop, maar dan voor de allereerste keer is Minogue's album X uit 2007. Toen de carrière van de zangeres in de jaren 90 door een indie-georiënteerde plaat in een dip raakte, zorgde het album Light Years in 2000 voor een omslag. Het succes van pop/disco-hits Spinning Around en On A Night Like This droeg er ook zijn steentje aan bij. Na Minogue's eerste borstkanker diagnose verscheen in 2007 het album X, waarop ze experimenteerde met dance-pop, glam-rock en R&B. Drie jaar later volgde het album Aphrodite dat Minogue liet produceren door Stuart Price, wiens status dankzij Madonna naar ongekende hoogte was gestegen. Voor het album Kiss Me Once ging Minogue samenwerken met onder andere Sia en Pharell Williams, wat opnieuw zorgde voor een plaat die verassend en energiek uit de verf kwam. Je leest het al: deze vier Minogue vinyl-uitgaves zijn het absoluut waard om aangeschaft te worden en verdienen allemaal een plekje op de platenspelers van popliefhebbers! (Stef Ketelaar)

CAT POWER
The Greatest
(Beggars)
LP gold

Twintig jaar geleden kwam Chan Marshall met dit album waarbij de sprekende pianotoetsen automatisch beginnen te klinken bij de gedachte aan de gelijknamige titeltrack The Greatest als ook de visualisatie van de sprekende albumcover met duidelijke kleuren en die ene gouden bokshandschoen-ketting. Samen met Al Green's gitarist Mabon Hodges kwamen er 12 nummers tot stand in Memphis, Tennessee die we als kenmerkend en groots kunnen beschrijven binnen Marshall's carrière. The Greatest, Lived In Bars en Where Is My Love kunnen we uitlichten als de nummers die destijds wellicht Chan's binnenwereld lieten spreken; droevig, zwaar en schrijnend. De vertaling van deze binnenwereld op het album resulteerde in precies die soul-weelde zoals alleen Marshall dit kan; sprekende warmte, rood goud en grandioos rijk. The Greatest is wellicht samen te vatten als een romantisch drama, waarin het dan ook geen verassing is dat The Greatest werd gebruikt in My Blueberry Nights. De zwaardere nummers die haast hypnotiserend aanzetten tot zelfreflectie vormen een contrast met de meer up-beat nummers als Living Proof en Could We. Twee voorbeelden van tracks die een echo van gospel in zich dragen. Wat The Greatest uniek maakt binnen het werk van Cat Power is dat het een album is waarop we geen covers tegenkomen. Het maakt The Greatest album puur, rauw en eigen waarin het voor zich mag spreken dat de veelzijdigheid op deze twaalf nummers, retrospectief een voorbode is geweest voor de kunsten die volgden. Samen met de inmiddels 54-jarige Marshall kunnen we terug naar toen en wel op 29 oktober in Paradiso, Amsterdam. (Linda Rettenwander)

NU GENEA
People of the Moon

Het Napolitaanse duo, Nu Genea, heeft met invloeden vanuit verschillende windstreken hun repertoire een verfrissende twist gegeven. Voor 'People of the moon' hebben Massimo en Lucio de handen ineen geslagen met de Spaanse Flamenco zangeres María José Llergo, Britse producer en muzikant Tom Misch, Libanese zangeres Celinatique, mede Napolitaanse Jazz- en funkzangeres Fabiana Martone en Braziliaanse percussionist Gabriel Prado. Deze samenwerking resulteert in een heerlijke zomerse plaat die je van de ene bestemming naar de andere transporteert. Zo bevind je je met het openingsnummer Acelera aan de Spaanse Kust, waar je op het terras zit te genieten van de ondergaande avondzon; om je vervolgens met Puleza bij een buurtfeest op een pittoresk Napolitaans pleintje te wanen; en voor je het door hebt gaan de voetjes, met een tussenstop in het Midden-Oosten door Shway Shway, alweer van de vloer aan de andere kant van de planeet op de Zuid-Amerikaanse ritmes van Ondas Do Mar. Maar om deze heerlijke mix aan wereldwijde geluiden live te kunnen bewonderen, hoeft men enkel af te reizen naar het zonnige Biddinghuizen, waar ik er zeker van ben dat ze het doek van de Bravo af zullen spelen. (Melle de Jong)

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten raggers worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie…

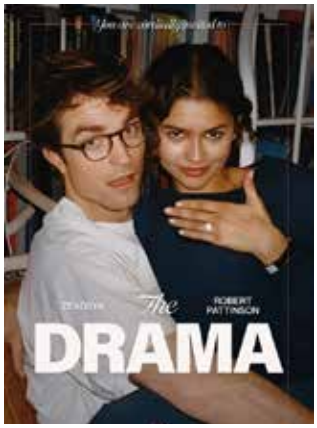
BIKINI KILL

Deze zomer zorgde Sophie Straat's oproep aan het eind van haar concert op Best Kept Secret om de pit te openen voor vrouwen, queer personen en mensen van kleur (en ja, de witte mannen naar achteren) voor veel ophef. In diverse media werd een link gelegd met de oproep tijdens een concert van de band Bikini Kill: "All girls to the front!!" Dat wekt de vraag op: wie zijn Bikini Kill en waar stonden ze voor?

Bikini Kill ontstond in 1990 in Olympia, Washington, en was een van de invloedrijkste punkbands van de jaren negentig. Frontvrouw Kathleen Hanna was niet alleen zangeres, maar ook schrijver, kunstenaar en activist. De band was mede het gezicht van de Riot Grrrl movement, een feministische undergroundbeweging. Via optredens, zelfgemaakte fanzines en bijeenkomsten werden thema's als seksisme, intimidatie, seksueel geweld, zelfbeschikking en gelijkwaardigheid bespreekbaar gemaakt. De beroemde oproep 'Girls to the Front' was een praktische poging om vrouwen tijdens concerten een veilige plek te geven in een punkscene waar zij vooraan vaak letterlijk werden weggedrukt. Die boodschap blijkt nog altijd actueel, getuige de discussie die na de uitspraken van Sophie Straat oplaaide.

Benieuwd naar Bikini Kill? Het compilatiealbum The Singles vormt een mooie kennismaking. Of ga voor het geweldige debuutalbum Pussy Whipped. Recent verschenen bovendien twee interessante reissues van 7' inch singles. (Marcel van Vliet)

FILMS

THE DRAMA
(Kristoffer Borgli, 2026)
Een film die zich voordoet als een lieflijke romcom met de iconische sterren (en hotties) van het moment. Wie wil dat nou niet zien? Daarmee was de marketing in ieder geval een succes. In de week voor het huwelijk van Emma en Charlie komt een van Emma's diepste geheimen op tafel te liggen. Een geheim dat hun sociale kring compleet op zijn kop doet staan. Vanaf dan is er een onzichtbare aanwezigheid in elke ruimte. Een aanwezigheid die voortkomt uit een geheim waar niemand het over wil hebben. De film slaagt erin om het publiek allemaal met een moreel dilemma naar huis te sturen. Wat zou jij doen als jouw partner iets verschrikkelijks heeft gedaan, of gedacht? (Tatum Luiten)

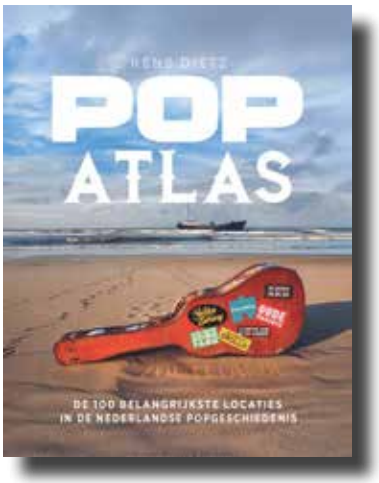
I SWEAR
(Kirk Jones, 2025)
Een biopic die in zijn fundament tragiek en komedie sterk weet te balanceren. Op jonge leeftijd wordt John Davidson gediagnosticeerd met het syndroom van Tourette. Ondanks zijn tot dan toe positieve leven wordt hij keer op keer geconfronteerd met de omgeving, die zijn tics niet begrijpt. Hij zakt tot een dieptepunt totdat de moeder van een oud-klasgenoot hem daaruit trekt en hem laat zien dat het probleem bij de samenleving en zijn strenge sociale normen ligt en niet bij hem. (Tatum Luiten)

MICHAEL
(Antoine Fuqua, 2026)
Hoewel het een van de zoveelste biopics is, blijven ze toch vermakelijk. Maar een persoon behandelen die aardig controversieel in de culturele zeitgeist is, brengt moeilijkheden met zich mee. Toch weet Fuqua een inspirerende en vermakelijke film te maken die voor Michael-fans een waar cadeautje is. (Tatum Luiten)

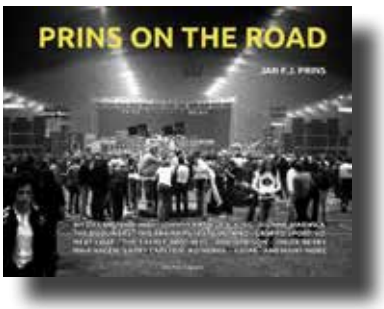
BOEKEN

POPATLAS. DE 100 BELANGRIJKSTE LOCATIES IN DE NEDERLANDSE POPMUZIEK
Rens Dietz
Engeland heeft al een overzicht met belangrijke muzikale plekken, The Great British Music Map. Het ontbreekt hierin echter aan verhalen. Toen Rens Dietz zich verdiepte in de geschiedenis van Catootje van Wim Sonneveld kwam hij op het idee van de Popatlas. Een muzikale topografie van Nederland bestaande uit plaatsgebonden verhalen en wandelroutes. Hij vertelt vlot over de volgens hem 100 belangrijkste plekken uit de Nederlandse popgeschiedenis. Pop is hierbij een ruim begrip. Lastig blijft natuurlijk de selectie. Grote kans dat je buurman een totaal andere lijst samenstelt. Ik mis óók wat favorieten. Rens herkent dit. Een herziene versie of een deel twee zijn dan ook waarschijnlijk. De wandelroutes komen ook langs minder bekende plekken. Zo word ik prettig verrast door de aanwezigheid van Backstreet Records, ooit een legendarische platenzaak van de recent overleden Peter Graute, die eind jaren zeventig begin jaren tachtig een belangrijke rol speelde in de alternatieve muziekscene in Rotterdam. (Marcel van Vliet)

KLANK! EEN MUZIKALE GESCHIEDENIS VAN DE WESTERSE WERELD
Theo van den Bogaard
In Klank! Een muzikale geschiedenis van de westerse wereld neemt Theo van den Bogaard de lezer mee op een fascinerende reis door de tijd. Van de Gregoriaanse gezangen tot de complexe soundscapes van de eenentwintigste eeuw; dit boek laat zien dat muziek nooit op zichzelf staat, maar altijd een spiegel is van de samenleving.
Van den Bogaard schrijft met een aanstekelijk enthousiasme. Hij slaat moeiteloos bruggen tussen politieke verschuivingen, filosofische stromingen en de evolutie van klank. Wat dit werk echt sterk maakt, is de toegankelijkheid. Je hoeft geen musicoloog te zijn om te genieten van de levendige anekdotes en heldere analyses. De auteur weeft theorie en cultuurgeschiedenis vloeiend aaneen tot een meeslepend verhaal. Klank! is geen droge opsomming van feiten, maar een levendige ode aan ons rijke, muzikale erfgoed. Een absolute aanrader voor iedereen die niet alleen naar muziek wil luisteren, maar ook de diepere betekenis achter de noten wil begrijpen. Dit is een meesterlijk en zeer inspirerend historisch overzicht. (Alexander Gout)

PRINS ON THE ROAD
Jan Prins
Prins on the road is een persoonlijke, unieke, en lekker Nederlandse point of view op een heel iconisch tijdperk van de (live)muziekgeschiedenis. Ik genoot van anekdotes over de dynamiek op tour, zowel binnen het roadie team als de interacties met de artiesten waar ze voor werkten. Er staan echt een paar goeie sterke verhalen tussen. Hoewel het boek in het Engels is geschreven, spat de Nederlands-heid van het taalgebruik af, en heeft zijn schrijfstijl een lief, vaderlijk tintje, bijvoorbeeld door de grappen die hij af en toe uithaalt met zijn crew of met de muzikanten. Bijzonder is ook dat Prins alle foto's in het boek zelf heeft gemaakt. Wel bevat het lange passages over specifieke technische apparatuur en set-ups, en zonder achtergrondkennis beginnen deze al snel op elkaar te lijken. Toch is het ook juist wel een interessant kijkje in een onderbelichte hoek van de live-muziek. Dus als jij toevallig een geluidstechnicus bent, kan je met dit boek echt je hart ophalen! (Lotte Borst)

BINNENKORT *BINNEN*

4 september	Evanescence – Sanctuary
	Cat Stevens – Buddha and the Chocolate Box
	Amelie Lens – Aura
	Chat Pile – Who Loves the Sun
	Arab Strab – Half-Told Tales
	Angus & Julia Stone – Karaoke Bar
	Buena Vista Social Club – BVSC (Reissue)
	Ecca Vandal – Looking for People to Unfollow
6 september	Apeshit – Life! On TV
11 september	Bonobo – Distance in Static
	Ezra Collective – Here Because of Hope
	This Is Lorelei – The Singer in My Band
	Bloc Party – Anatomy Of a Brief Romance
18 september	Triggerfinger – Tarmac
	Beck – Ride Lonesome
	De Staat – De Staat
	Beabadoobee – Pylon
	Chaka Khan – Chakzilla
	Tove Lo – Estrus
	Aron! - Too Close for Running
	Lizzy McAlpine – Angel
	Carly Rae Jepsen – Day and Night
	Mary Wallopers – Paddywhackery
	Blood Red Shoes – Stay Lonely
	Son Lux – Out Into
25 september	Osees – Off Course
	Hermanos Gutiérrez - Los Ojos Del Cóndor
	Blondshell – Violins
	Space Afrika – Quiet Storm
	Leon Bridges – Happiness Anytime
	Keo – Put a Smile on for Me
	Nothing But Thieves – Stray Dogs
2 oktober	Froukje – Kijk Je naar Mij?
	Vanishing Twin – Archives
	Fat Dog – Cancel Me (I'm Tired)
	Johnny Marr – The Age of Everything
9 oktober	John Coffey – Not Alone
	JPEGMafia – Experimental Rap
16 oktober	Kids With Buns – Bell Jar
	Eels – Cookie Happened
30 oktober	Aphex Twin – Drukqs (reissue)
	Editors – Surface, Echo and Sound
	Jordan Rakei – A Safe Place to Be Wild

BINNENKORT UITGELICHT

De Staat - De Staat
De Staat blies Down The Rabbit Hole al omver met De Staat Becomes De Staat. Inmiddels meer een kunstcollectief dan een band, waarin concept en beeld een even grote rol spelen als de muziek. De ontwrichtende single 'The King' is alvast een voorbode van de thema's van het aankomende album: macht. Pijnlijk relevant. Dus buig alvast allemaal voor jullie nieuwe leider, Torre Florim.

This Is Lorelei - The Singer in My Band
Bekend van Water From Your Eyes is Nate Amos, oftewel This Is Lorelei, terug. Het album ontstond uit de chaotische avonturen die hij beleefde tijdens het touren. Compleet zelf geschreven en geproduceerd, met slechts één samenwerking: zijn vader Bob Amos, een bluegrassmuzikant.

Ezra Collective - Here Because Of Hope
Here Because Of Hope belooft het meest persoonlijke album van Ezra Collective tot dusver te worden. Het is opgebouwd uit drie spirituele en geografische delen. Het volgt de reis van zwarte mensen over continenten en door de tijd heen: van muziek uit Afrika en ritmes uit het Caribisch gebied tot de straten van Londen. Alles komt samen rond de vraag: waarom klinkt zoveel zwarte muziek die uit pijn is voortgekomen toch zo vreugdevol? Het antwoord is hoop – de hoop dat er iets beters mogelijk is.

Beabadoobee - Pylon
Beabadoobee kiest op haar vierde studioalbum voor een andere sound, met invloeden uit grunge, midwest emo en jaren 90-radiorock. En wie kun je daar beter voor vragen dan Turnstile's Brendan Yates, Chino Moreno van Deftones en Evan Stephens Hall van Pinegrove? Zelfs Hayley Williams is van de partij. Het resultaat is directer, harder en intenser dan ooit.

Froukje - Kijk Je Naar Mij?
Het is moeilijk te geloven dat dit pas Froukje's tweede studioalbum is. Kijk Je Naar Mij? verschijnt in oktober en richt zich op de buitenwereld, de liefde en het artiestenleven. Ook klinkt dit album harder en elektronischer. Hoewel dat nooit het plan was, is het organisch zo ontstaan.

BESTEL NU OP WWW.PLATOMANIA.NL

NO RISK DISC

PHOEBE BRIDGERS
Lost Weekend

GRAND CRU

JUNGLE
Sunshine

LUISTER TRIPS

FLOATING POINTS
& SAN FRANCISCO
BALLET ORCHESTRA
Mere Mortals

GENESIS OWUSU
Redstar Wu & the
Worldwide Scourge

STEVE LACY
Oh Yeah?

NIA ARCHIVES
Emotional Junglist

OVERMONO
Pure Devotion

PANDA BEAR &
SONIC BOOM
A ? Of When

ANTONY SZMIERIEK
Decoding Birdsong

WESTSIDE COWBOY
It Goes On

JACK WHITE
Frozen Charlotte

THE WOMACK SISTERS
The Womack Sisters

ALL **GEESE** ALBUMS - LIMITED EDITIONS NOW AVAILABLE ON COLOURED VINYL

"America's Most Thrilling Young Rock Band"
GQ

play it again sam

Partisan Records